

bulgarmak.org και «Ιός της Ελευθεροτυπίας» - Ποιος αντιγράφει ποιον;

☒ Αν κάνετε στο Google αναζήτηση του όρου «Macedonia», ή «Μακεδονία», θα διαπιστώσετε ότι μεταξύ των πρώτων αποτελεσμάτων υπάρχει και μια ιστοσελίδα με τον ελληνικό τίτλο «Βουλγαρικά ανθρώπινα δικαιώματα στην Μακεδονία – Επίσημη Ιστοσελίδα- Bulgarian human rights in Macedonia – Η Βουλγαρία είναι η μοναδική χώρα στον κόσμο που συνορεύει με τον εαυτό της, την Μακεδονία». Η ιστοσελίδα αυτή ανήκει στον Ελληνο-Βούλγαρο Νικόλαο Στοΐδη (Στογιάνοφ). Ο Στοΐδης ήταν μεταλλειολόγος της ΔΕΗ, με τόπο διαμονής την Έδεσσα. Το ωραίο με αυτή την σελίδα είναι ότι προστατεύεται από τον ελληνικό νόμο σαν ΜΚΟ (Μη Κυβερνητική Οργάνωση), καθώς όπως αναγράφεται στο υποσέλιδο της ιστοσελίδας «*λειτουργεί νόμιμα στην “Μακεδονία του Αιγαίου”, κάτω από τον ελληνικό νόμο 59/1974* ». Σε απλά ελληνικά, αντιμετωπίζεται από το ελληνικό κράτος ως κοινωφελής οργάνωση! Ο Στοΐδης ουσιαστικά αρνείται ακόμη και την ύπαρξη του ελληνικού έθνους (θέσης του Αύστρο-Ουγγαρού Εβραίου Φαλμεράιερ). Ρίξτε μια ματιά εδώ για να δείτε τι πιστεύει για τους Έλληνες και την Μακεδονία. Ολόκληρος ο βίος και η πολιτεία του, καθώς και της οργάνωσης που συμμετέχει εδώ.

Η βουλγαρική ιστοσελίδα υπάρχει εδώ και αρκετά χρόνια. Αρχικά φιλοξενούνταν σε δωρεάν σέρβερ και κατόπιν απέκτησε το δικό της domain (bulgarmak.org).

Ένα άρθρο της ανθελληνικής βουλγαρικής ιστοσελίδας έχει σαν τίτλο «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ: Τα δέκα ψέματα της Ελληνικής προπαγάνδας Macedonian question: Ten lies of Greek propaganda». Το ίδιο άρθρο, με μερικές παραλλαγές είναι δημοσιευμένο στον «Ιό της Ελευθεροτυπίας», με τίτλο «Οι δέκα μύθοι του «Σκοπιανού» - ΕΤΣΙ «ΦΤΙΑΧΤΗΚΕ» Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ».

Την αποκάλυψη έκανε πρώτη η ελληνική ιστοσελίδα Aegean Times. Παρ' ότι δεν είναι σαφές το ποιος αντέγραψε ποιον, εν τούτοις το γεγονός ότι η προπαγάνδα που προωθεί το bulgarmak.org υπάρχει ταυτόχρονα και σε ελληνική δημοσιογραφική σελίδα (πόσο μάλλον το αντίστροφο, που είναι πιο πιθανό, καθώς γίνονται αναφορές σε παλιότερα δημοσιεύματα της «Ελευθεροτυπίας»), γεννά

πλήθος ερωτηματικών. Για να χαριτολογήσουμε κιόλας, «άμα έχεις τέτοιους φίλους, τι τους θέλεις τους εχθρούς»; Αν και για να είμαστε ακριβοδίκαιοι, μερικά ελάχιστα σημεία του άρθρου της βουλγαρικής ιστοσελίδας δείχνουν αληθοφανή, ή σηκώνουν συζήτηση (όπως τα περί Βαρντάσκα και ελληνικής μειονότητας).

Για δική σας διευκόλυνση, τα δυο «άρθρα» αντιπαραβάλλονται στον ακόλουθο πίνακα, ανά «μύθο» και παράγραφο με παράγραφο:

Το ελληνικό στοιχείο στην Οθωμανική Μακεδονία	
bulgarmak.org	Ιός Ελευθεροτυπίας
Το Ελληνικό στοιχείο στην Οθωμανική Μακεδονία υπήρξε πολυάριθμο και υπερτερούσε των άλλων	
Σύμφωνα με την εγκυρότατη απογραφή του Χιλμή Πασά που διενεργήθηκε το 1904 υπό την επίβλεψη Ευρωπαίων αξιωματικών, το ποσοστό των Ελληνοφώνων (Πατριαρχικών ή Γκρεκομάνων) ήταν μόλις 10,6%. Στην ελληνική ιστοριογραφία η παραπάνω απογραφή είτε αγνοήθηκε τελείως είτε υπέστη απροκάλυπτες διαστρεβλώσεις. Όλοι οι Ελληνόφωνοι ή Ελληνίζοντες Πατριαρχικοί που αποκαλούντο περιφρονητικά Γκρεκομάνοι (Ελληνομανείς ή Ελληνοφρενεείς) ήσαν δίγλωσσοι γηγενείς “Μακεδόνες” με δεύτερη γλώσσα την Βουλγαρική. Στην παραπάνω Οθωμανική απογραφή οι όροι Έλληνας και Ελληνόφωνος είναι ανύπαρκτοι αφού οι Γκρεκομάνοι Πατριαρχικοί χαρακτηρίζονται ως Ρούμ (Ρωμαίοι).	
Η ονομασία «Μακεδόνες» στα Σκόπια	
bulgarmak.org	Ιός Ελευθεροτυπίας
Ο αυτοπροσδιορισμός «Μακεδόνας» των βορείων γειτόνων πρωτοεμφανίζεται το 1943-44 και αποτελεί εφεύρημα του Ιωσήφ Μπροζ Τίτο.	Η ονομασία «Μακεδόνες» των βορείων γειτόνων μας πρωτοεμφανίζεται το 1943-44 και αποτελεί κατασκεύασμα του Τίτο.

<p>Η αλήθεια. Η επίμαχη ονομασία χρησιμοποιείται ήδη από τα μέσα του 19ου αι. όταν για πρώτη φορά τέθηκε το ζήτημα του εθνικού χαρακτήρα των σλαβόφωνων ή κατ' άλλους Βουλγαρόφωνων χριστιανών της Οθωμανικής Μακεδονίας. Οι τελευταίοι δηλώνουν «Μακεδόνες» την ίδια στιγμή που διαπραγματεύονται την υποστήριξή τους στην ελληνική ή βουλγαρική εθνική ιδέα. Πιό συγκεκριμένα από το 1850 άρχισε η χρήση του όρους Μακεδόνας και Βούλγαρομακεδόνας ταυτόχρονα με τις ζυμώσεις για την δημιουργία αυτοκέφαλης Βουλγαρικής Εκκλησίας και ανεξάρτητου Βουλγαρικού κράτους, προσπάθειες που ευοδώθηκαν στην δεκαετία του 1870.</p>	<p>Στην πραγματικότητα η επίμαχη ονομασία χρησιμοποιείται ήδη από τα μέσα του 10' αι., όταν πρώτη φορά ετέθη δημόσια το ζήτημα του εθνικού χαρακτήρα των σλαβόφωνων χριστιανών της ευρύτερης Μακεδονίας. Οι τελευταίοι δηλώνουν «Μακεδόνες» την ίδια στιγμή που διαπραγματεύονται την υποστήριξή τους στην ελληνική, βουλγαρική ή σερβική εθνική ιδέα.</p>
<p>Τυπικό δείγμα είναι το κήρυγμα του απαγχονισθέντα από τους Τούρκους πρώην Βουλγαροκομιτατζή και μετέπειτα Μακεδονομάχου καπετάν Κώττα προς τους προεστούς των Κορεστίων, όπως καταγράφηκε από τον αυτόπτη Παύλο Μελά: «Ημείς οι Μακεδόνες διά ν' αποκτήσωμεν ελευθερίαν έχομεν δύο δρόμους ν' ακολουθήσωμεν. Ο ένας πηγαίνει εις την Βουλγαρίαν, ο άλλος πηγαίνει εις την Ελλάδα» (Ναταλία Μελά, «Παύλος Μελάς», Αθήνα 1964, σ. 242). Καθώς η παραπάνω ομιλία έγινε στη γλώσσα που ο ίδιος ο Μελάς αποκαλεί «μακεδονικά», οι κατά Κώτταν Μακεδόνες αυτοαποκαλούνταν προφανώς «Μακεντόντσι».</p>	<p>Τυπικό δείγμα, το κήρυγμα του (πρώην κομιτατζή και εν συνεχεία μακεδονομάχου) καπετάν Κώττα προς τους προεστούς των Κορεστίων, όπως καταγράφηκε από τον αυτόπτη Παύλο Μελά: «Ημείς οι Μακεδόνες διά ν' αποκτήσωμεν ελευθερίαν έχομεν δύο δρόμους ν' ακολουθήσωμεν. Ο ένας πηγαίνει εις την Βουλγαρίαν, ο άλλος πηγαίνει εις την Ελλάδα» (Ναταλία Μελά, «Παύλος Μελάς», Αθήνα 1964, σ. 242). Καθώς η παραπάνω ομιλία έγινε στη γλώσσα που ο ίδιος ο Μελάς αποκαλεί «μακεδονικά», οι κατά Κώτταν «Μακεδόνες» αυτοαποκαλούνταν - προφανώς- «Μακεντόντσι».</p>
<p>Βέβαια δεν πρόκειται για τη μοναδική καταγραφή του είδους. Κατά την είσοδό τους στις ΗΠΑ, την πρώτη δεκαετία του 20ου αι. αρκετοί σλαβόφωνοι μετανάστες απαντούν στο ερώτημα ποια είναι η «φυλή» ή ο «λαός» τους με τη λέξη «Μακεδόνας». Οι σχετικές καταχωρήσεις είναι ηλεκτρονικά προσπελάσιμες, στην πρωτότυπη μορφή τους, στην ιστοσελίδα του Ελις Αϊλαντ που ήταν το νησάκι υποδοχής στο λιμάνι της Ν. Υόρκης..</p>	<p>Δεν πρόκειται για τη μοναδική καταγραφή του είδους. Κατά την είσοδό τους στις ΗΠΑ, την πρώτη δεκαετία του 20ού αι., πολλοί σλαβόφωνοι μετανάστες απαντούν στο ερώτημα ποια είναι η «φυλή» ή ο «λαός» τους με τη λέξη «Μακεδόνας». Οι σχετικές καταχωρήσεις είναι ηλεκτρονικά προσπελάσιμες, στην πρωτότυπη μορφή τους, στην ιστοσελίδα του Ελις Αϊλαντ.</p>

<p>Ενδιαφέρουσα είναι η προβολή αυτού του αυτοπροσδιορισμού από την ελληνική προπαγάνδα της εποχής, που από τη «μακεδονικότητα» των σλαβοφώνων συμπέρανε ακροβατώντας την «ελληνικότητά» αυτών. «Και αυτά αι παραδόσεις των βουλγαροφώνων Ελλήνων εισίν ελληνικάί, ως και το παρ' αυτοίς αίσθημα της εθνότητος, διότι αυτοί εαυτούς Μακεδόνας ονομάζουσιν» διαβάζουμε στον εθνογραφικό χάρτη του Στάνφορντ (1877), που είχε συνταχθεί από τον έλληνα διπλωμάτη Ιωάννη Γεννάδιο. Τρεις δεκαετίες αργότερα, ο Δημήτριος Φιλιππίδης τονίζει κι αυτός ότι «οι χριστιανοί κάτοικοι, άνευ διακρίσεως οι τε Έλληνες και οι σχισματικοί, ονομάζουσιν εαυτούς υπό το γενικόν όνομα Μακεδόνας” («Η Μακεδονία», Εν Αθήναις 1906, σ. 30).</p>	<p>Ενδιαφέρουσα είναι η προβολή αυτού του αυτοπροσδιορισμού από την ελληνική προπαγάνδα της εποχής, που από τη «μακεδονικότητα» των σλαβοφώνων έσπευδε να συναγάγει την «ελληνικότητά» τους. «Και αυτά αι παραδόσεις των βουλγαροφώνων Ελλήνων εισίν ελληνικάί, ως και το παρ' αυτοίς αίσθημα της εθνότητος, διότι αυτοί εαυτούς Μακεδόνας ονομάζουσιν, ουδέποτε δε χρώνται τη λέξει Βούλγαρος» διαβάζουμε, π.χ. στον εθνογραφικό χάρτη του Στάνφορντ (1877), που είχε συνταχθεί από τον έλληνα διπλωμάτη Ιωάννη Γεννάδιο. Τρεις δεκαετίες αργότερα, ο Δημήτριος Φιλιππίδης τονίζει κι αυτός ότι «οι χριστιανοί κάτοικοι, άνευ διακρίσεως οι τε Έλληνες και οι σχισματικοί, ονομάζουσιν εαυτούς υπό το γενικόν όνομα “Μακεδόνας”» («Η Μακεδονία», Εν Αθήναις 1906, σ. 30).</p>
<p>Το 1905 ο επίσημος χαρτογράφος του ελληνικού μηχανικού λοχαγός Πάτροκλος Κοντογιάννης, εισηγείται υπηρεσιακά την ενιαία χρήση του όρου Μακεδόνες για όλους τους σλαβόφωνους χριστιανούς της ευρύτερης περιοχής, αναφερόμενος σε «Μακεδόνας ελληνίζοντας» και «Μακεδόνας βουλγαρίζοντας» υποστηρίζοντας μάλιστα ότι «η εθνότης είναι η αυτή και εις τας δύο ταύτας κατηγορίας, ήτοι η Μακεδονική».</p>	<p>Το 1905, τέλος, ο επίσημος χαρτογράφος του ελληνικού μηχανισμού λοχαγός Πάτροκλος Κοντογιάννης, εισηγείται υπηρεσιακά την ενιαία χρήση του όρου «Μακεδόνες» για τους σλαβόφωνους χριστιανούς της ευρύτερης περιοχής, αναφερόμενος σε «Μακεδόνας ελληνίζοντας» και «Μακεδόνας βουλγαρίζοντας» και υποστηρίζοντας ότι «η εθνότης είναι η αυτή και εις τας δύο ταύτας κατηγορίας, ήτοι η Μακεδονική» (βλ. «Ιός» 5.6.05).</p>

<p>Η τάση Μακεδονικού αυτοπροσδιορισμού ενισχύθηκε προοδευτικά ως απάντηση στις προσηλυτιστικές εκστρατείες Βουλγάρων και Ελλήνων. Η πρώτη έντυπη διατύπωση της συγκρότησης ενός σύγχρονου, Μακεδονικού έθνους γίνεται το 1903 από τον γεννημένο στην Πέλλα Γιαννιτσών θεωρητικό του Μακεδονισμού, Κρστε Μισίρκωφ. Αποκαλυπτική είναι και η διαπίστωση του Στράτη Μυριβήλη το 1917: «Αυτοί εδώ οι χωριάτες», γράφει για τους οικοδεσπότες του στη Βελούσινα, «δε θέλουν νάναι μήτε “Μπουλγκάρ”, μήτε “Σρρπ”, μήτε “Γκρρτζ”. Μοναχά “Μακεντόν ορτοντόξ”» («Η ζωή εν τάφω», 1η έκδοση 1924, επανέκδ. Αθήνα 1991, σ. 104-5).</p>	<p>Ενδιαφέρουσα είναι η προβολή αυτού του αυτοπροσδιορισμού από την ελληνική προπαγάνδα της εποχής, που από τη «μακεδονικότητα» των σλαβοφώνων έσπευδε να συναγάγει την «ελληνικότητά» τους. «Και αυτά αι παραδόσεις των βουλγαροφώνων Ελλήνων εισίν ελληνικάί, ως και το παρ’ αυτοίς αίσθημα της εθνότητος, διότι αυτοί εαυτούς Μακεδόνας ονομάζουσιν, ουδέποτε δε χρώνται τη λέξει Βούλγαρος» διαβάζουμε, π.χ. στον εθνογραφικό χάρτη του Στάνφορντ (1877), που είχε συνταχθεί από τον έλληνα διπλωμάτη Ιωάννη Γεννάδιο. Τρεις δεκαετίες αργότερα, ο Δημήτριος Φιλιππίδης τονίζει κι αυτός ότι «οι χριστιανοί κάτοικοι, άνευ διακρίσεως οι τε Ελληνες και οι σχισματικοί, ονομάζουσιν εαυτούς υπό το γενικόν όνομα “Μακεδόνας”» («Η Μακεδονία», Εν Αθήναις 1906, σ. 30).</p>
<p>Όλα αυτά, αρκετές δεκαετίες πριν ο Τίτο κάνει τη δημόσια εμφάνισή του στην πολιτική σκηνή των Βαλκανίων και επινοήσει δήθεν πρώτος αυτός το Μακεδονικό έθνος.</p>	<p>Όλα αυτά, μερικές δεκαετίες τουλάχιστον πριν ο Τίτο κάνει τη δημόσια εμφάνισή του στην πολιτική σκηνή των Βαλκανίων.</p>
<p>Η εδαφική επικράτεια της ΠΔΓΜ</p>	
<p>bulgarmak.org</p>	<p>Ιός Ελευθεροτυπίας</p>
<p>Η εδαφική επικράτεια της ΠΓΔΜ βρίσκεται ως επί το πλείστον εκτός «ιστορικής» Μακεδονίας</p>	<p>Η εδαφική επικράτεια της ΠΓΔΜ βρίσκεται ως επί το πλείστον εκτός «ιστορικής» Μακεδονίας.</p>

<p>Στην πραγματικότητα, όπως ο ίδιος ο εθνικός ιστορικός Κων/νος Παπαρρηγόπουλος επισημαίνει σε υπηρεσιακή έκθεσή του το 1885, ολόκληρη η Οθωμανική Μακεδονίας περιλαμβάνεται στα όρια της αρχαίας Μακεδονίας επί Φιλίππου. Η πολυδιαφημισμένη εξάλλου διάκριση της μείζονος Μακεδονίας σε γεωγραφική και ιστορική δεν είναι αντίθετα παρά ένα τέχνασμα του τότε ελληνικού Υπ. Εξ. με σκοπό την αυθαίρετη ταύτιση της Μακεδονίας με το μέρος εκείνο της χώρας αυτής στο οποίο ο Ελληνισμός μπορεί να εμφανισθή επικρατών.</p>	<p>Στην πραγματικότητα, όπως ο ίδιος ο εθνικός μας ιστορικός Κων/νος Παπαρρηγόπουλος επισημαίνει σε υπηρεσιακή έκθεσή του το 1885, ολόκληρη η σημερινή ΠΓΔΜ περιλαμβάνεται στα όρια της αρχαίας Μακεδονίας (επί Φιλίππου). Η πολυδιαφημισμένη διάκριση της μείζονος Μακεδονίας σε «γεωγραφική» και «ιστορική» δεν είναι αντίθετα παρά ένα τέχνασμα του τότε ελληνικού υπ.Εξ., με σκοπό την αυθαίρετη ταύτιση της Μακεδονίας με «το μέρος εκείνο της χώρας τούτης εις το οποίον ο Ελληνισμός δύναται να παρασταθή επικρατών». Την αποκαλυπτική αυτή έκθεση εντοπίσαμε στα αρχεία του υπ.Εξ. και δημοσιεύσαμε αυτούσια παλιότερα («Ε» 24.2.2001)</p>
<p>Ο Παπαρρηγόπουλος αρνήθηκε να δεχτεί τις σχετικές εισηγήσεις, τονίζοντας πως «επ' ουδεμιάς ιστορικής βάσεως δυνάμεθα να στηρίζωμεν νέαν της Μακεδονίας οριοθέτησιν» και προειδοποιώντας ότι «ουδείς ήθελε αποδεχθή» διεθνώς τον «νέον γεωγραφικόν όρον» που κατασκεύασε η ελληνική πολιτική ηγεσία για τις βορειότερες μακεδονικές περιοχές". Παρ' όλο που τότε δεν ακούστηκε, η ιστορία έμελλε να τον δικαιώσει. Οσο για την μετονομασία της Δημοκρατίας Μακεδονίας σε Δαρδανία παρέμεινε ένα σόφισμα για εσωτερική κατανάλωση, χωρίς κανένα αντίκρισμα στη διεθνή επιστημονική και διπλωματική σκηνή αλλά ούτε και καθολική αποδοχή από τους Έλληνες "Μακεδονολόγους".</p>	<p>Ο Παπαρρηγόπουλος αρνήθηκε να δεχτεί τις σχετικές εισηγήσεις, τονίζοντας πως «επ' ουδεμιάς ιστορικής βάσεως δυνάμεθα να στηρίξωμεν νέαν της Μακεδονίας οριοθέτησιν» και προειδοποιώντας ότι «ουδείς ήθελε αποδεχθή» διεθνώς τον «νέον γεωγραφικόν όρον» που κατασκεύασε η ελληνική πολιτική ηγεσία για τις βορειότερες μακεδονικές περιοχές. Παρ' όλο που τότε δεν ακούστηκε, η Ιστορία έμελλε να τον δικαιώσει: η μετονομασία της Βόρειας Μακεδονίας σε «Δαρδανία» παρέμεινε ένα σόφισμα για εσωτερική κατανάλωση, χωρίς οποιοδήποτε αντίκρισμα στη διεθνή επιστημονική και διπλωματική σκηνή -ούτε καν καθολική αποδοχή από τους εν Ελλάδι μακεδονολογούντες.</p>
<p>Το πραγματικό όνομα της ΠΔΓΜ</p>	
<p>bulgarmak.org</p>	<p>Ιός Ελευθεροτυπίας</p>
<p>Το πραγματικό ιστορικό όνομα της ΠΓΔΜ είναι «Βαρντάρσκα Μπανοβίνα»</p>	<p>Το πραγματικό ιστορικό όνομα της ΠΓΔΜ είναι «Βαρντάρσκα Μπανοβίνα».</p>

<p>Η ονομασία Βαρντάρσκα χρησιμοποιήθηκε από το Γιουγκοσλαβικό κράτος 12 χρόνια όλα κι όλα (1929-1941) και μάλιστα κάτω από συνθήκες που επιβεβαιώνουν πανηγυρικά τον τεχνητό χαρακτήρα της.</p>	<p>Στην πραγματικότητα, η ονομασία αυτή χρησιμοποιήθηκε απ' το γιουγκοσλαβικό κράτος 12 χρόνια όλα κι όλα (1929-1941) και μάλιστα κάτω από συνθήκες που επιβεβαιώνουν πανηγυρικά τον τεχνητό χαρακτήρα της.</p>
<p>Όταν η στρατιωτική δικτατορία του Σέρβου βασιλιά Αλέξανδρου επιχείρησε το 1929 να εξαλείψει τις εθνότητες της χώρας συγχωνεύοντας αυτές σε ενιαίο «Γιουγκοσλαβικό» έθνος υπό σερβική ηγεμονία, όλες οι ιστορικές περιφέρειες της Γιουγκοσλαβίας αντικαταστάθηκαν από επαρχιακές Διοικήσεις (Μπανοβίνες) με τα ονόματα τοπικών ποταμών. Η διοικητική αυτή αλλαγή που αποσκοπούσε στην εξάλειψη των εθνοτήτων, παγιώθηκε τυπικά με το Γιουγκοσλαβικό σύνταγμα του 1931 (άρθρο 83) και αντιμετωπίστηκε ειρωνικά από το διεθνή τύπο της εποχής.</p>	<p>Όταν η στρατιωτική δικτατορία του βασιλιά Αλέξανδρου επιχείρησε το 1929 να εξαλείψει τις εθνότητες της χώρας συγχωνεύοντάς τις σε ένα ενιαίο «γιουγκοσλαβικό» έθνος υπό σερβική ηγεμονία, όλες οι «ιστορικές» περιφέρειες της Γιουγκοσλαβίας αντικαταστάθηκαν από Διοικήσεις («Μπανοβίνες») με τα ονόματα των τοπικών ποταμών. Η αλλαγή παγιώθηκε με το σύνταγμα του 1931 (άρθρο 83) και αντιμετωπίστηκε ειρωνικά από το διεθνή τύπο της εποχής.</p>
<p>Αν πάρουμε στα σοβαρά αυτή την προσωρινή διοικητική διαίρεση, τότε εκτός από Γιουγκοσλαβική Μακεδονία δεν υπάρχει Σλοβενία αλλά Ντράβσκα Μπανοβίνα, δεν υπάρχει Κροατία αλλά Σάβσκα και Πριμόρσκα Μπανοβίνα, δεν υπάρχει Μαυροβούνιο αλλά Ζέτσκα Μπανοβίνα, δεν υπάρχει Βοσνία-Ερζεγοβίνη αλλά Ντρίνσκα και Βρμπάσκα Μπανοβίνα, δεν υπάρχει Βοϊβοδίνα αλλά Ντουνάβσκα Μπανοβίνα και το κυριότερο όλων δεν υπάρχει ούτε καν Σερβία αλλά Μοράβσκα Μπανοβίνα. Η γελοιότητα του επιχειρήματος, που προπαγανδίστηκε από επίσημα Ελληνικά χείλη (μητροπολίτης Ανθιμος, Στέλλιος Παπαθεμελής, Γιώργος Καρατζαφέρης κ.α.), είναι παραπάνω από προφανής.</p>	<p>Αν πάρουμε στα σοβαρά αυτή τη διοικητική διαίρεση, τότε εκτός από (γιουγκοσλαβική) Μακεδονία δεν υπάρχουν επίσης Σλοβενία (αλλά «Ντράβσκα» Μπανοβίνα), Κροατία («Σάβσκα» και «Πριμόρσκα» Μπανοβίνα), Μαυροβούνιο («Ζέτσκα» Μπανοβίνα), Βοσνία-Ερζεγοβίνη («Ντρίνσκα» και «Βρμπάσκα» Μπανοβίνα), Βοϊβοδίνα («Ντουνάβσκα» Μπανοβίνα) και -φυσικά- ούτε Σερβία («Μοράβσκα» Μπανοβίνα). Η γελοιότητα του όλου επιχειρήματος, που προπαγανδίστηκε κι από επίσημα χείλη (βλ. επιστολή Παπαθεμελή, «Ε» 17.3.01), είναι παραπάνω από προφανής.</p>
<p>Οι αλυτρωτικές βλέψεις</p>	
<p>bulgarmak.org</p>	<p>Ιός Ελευθεροτυπίας</p>
<p>Η ονομασία «Δημοκρατία Μακεδονία» συνεπάγεται αλυτρωτικές βλέψεις εις βάρος της “Ελληνικής” Μακεδονίας</p>	<p>Ονομασία των βορείων γειτόνων μας ως «Μακεδονία» συνεπάγεται αλυτρωτικές βλέψεις εις βάρος της Ελληνικής Μακεδονίας.</p>

<p>Όλες οι παλιότερες εδαφικές διεκδικήσεις εις βάρος της “ελληνικής” Μακεδονίας ουδέποτε στηρίχτηκαν σε ονοματολογικές παρανοήσεις. Κεντρικό επιχείρημα της Βουλγαρίας και της Τιτοϊκής Γιουγκοσλαβίας πριν το 1950, ήταν η συνεχιζόμενη παρουσία μιας συμπαγούς σλαβόγλωσσης μειονότητας σε περιοχές της ελληνικής Μακεδονίας και τα «ιστορικά δίκαια» που συνεπαγόταν η πληθυσμιακή σύνθεση της περιοχής πριν τους Βαλκανικούς Πολέμους και την εγκατάσταση των προσφύγων της Μικρασίας.</p>	<p>Στην πραγματικότητα, οι παλιότερες εδαφικές διεκδικήσεις εις βάρος της ελληνικής Μακεδονίας ουδέποτε στηρίχτηκαν σε «ονοματολογικές» παρανοήσεις. Κεντρικό επιχείρημα της Βουλγαρίας και της τιτοϊκής Γιουγκοσλαβίας (πριν από το 1950) ήταν η συνεχιζόμενη παρουσία μιας συμπαγούς σλαβόγλωσσης μειονότητας σε περιοχές της ελληνικής Μακεδονίας ή τα «ιστορικά δίκαια» που (υποτίθεται ότι) συνεπαγόταν η πληθυσμιακή σύνθεση της περιοχής πριν από τους Βαλκανικούς Πολέμους και την εγκατάσταση των προσφύγων της Μικρασίας.</p>
<p>Ακόμη κι αν η Μακεδονία μετονομαζόταν Δαρδανία, αυτό δεν θα εξαφάνιζε τις αναφορές των εκεί Μακεδονιστών σε αλύτρωτους Δαρδανούς της Β. Ελλάδας. Στην δε Ελλάδα, θα γινόταν απλώς μετάλλαξη των «Σλαβόφωνων Ελλήνων» σε «Δαρδανόφωνους».</p>	<p>Ακόμη κι αν η ΠΓΔΜ μετονομαζόταν «Δαρδανία», αυτό δεν θα εξαφάνιζε τις αναφορές των εκεί εθνικιστών σε «αλύτρωτους Δαρδανούς» της Β. Ελλάδας. Στη δε χώρα μας, θα γινόμασταν απλώς μάρτυρες της μετάλλαξης των «σλαβόφωνων Ελλήνων» σε «δαρδανόφωνους».</p>
<p>Της μόδας μέχρι τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο υπήρξε επίσης η γεωπολιτική» επιχειρηματολογία (δικαίωμα των εθνών να «αναζητήσουν» καλλιεργήσιμα εδάφη, θαλάσσιες οδούς κ.λπ.). Παρόμοια επιχειρήματα πρόβαλε τότε κι η επίσημη Αθήνα, ζητώντας επέκταση των ελληνικών συνόρων προς βορρά. Σήμερα, τέτοιοι ισχυρισμοί θεωρούνται από το Διεθνές Δίκαιο απαράδεκτοι, ενώ η ύπαρξη και προστασία των κατά τόπους μειονοτήτων έχει πλήρως αποσυνδεθεί από εδαφικές διευθετήσεις.</p>	<p>Της μόδας μέχρι το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο υπήρξε επίσης η «γεωπολιτική» επιχειρηματολογία («δικαίωμα» των εθνών να «αναζητήσουν» καλλιεργήσιμα εδάφη, θαλάσσιες οδούς κ.λπ.). Παρόμοια επιχειρήματα πρόβαλε τότε κι η επίσημη Αθήνα, ζητώντας επέκταση των ελληνικών συνόρων προς βορρά. Σήμερα, τέτοιοι ισχυρισμοί θεωρούνται από το Διεθνές Δίκαιο απαράδεκτοι, ενώ η ύπαρξη και προστασία των κατά τόπους μειονοτήτων έχει πλήρως αποσυνδεθεί από εδαφικές «διευθετήσεις».</p>
<p>Σχέση «Σλαβομακεδόνων» και αρχαίων Μακεδόνων</p>	
<p>bulgarmak.org</p>	<p>Ιός Ελευθεροτυπίας</p>
<p>Η σχέση των “Σλαβομακεδόνων” με τους αρχαίους Μακεδόνες είναι μια ιστορική πλαστογραφία που χαλκεύθηκε στα Σκόπια στα μεταπολεμικά χρόνια</p>	<p>Η (φαντασιακή) σχέση των Σλαβομακεδόνων με τους αρχαίους Μακεδόνες είναι μια ιστορική πλαστογραφία που χαλκεύθηκε από τα Σκόπια στα μεταπολεμικά χρόνια.</p>

<p>Η υποτιθέμενη καταγωγή των Σλαβομακεδόνων από τους αρχαίους Μακεδόνες υπήρξε αγαπημένο θέμα της ελληνικής προπαγάνδας, από τα μέσα του 19ου αι.</p>	<p>Στην πραγματικότητα, η υποτιθέμενη καταγωγή των σλαβόφωνων από τους αρχαίους Μακεδόνες υπήρξε αγαπημένο θέμα της ελληνικής προπαγάνδας, ήδη από τα μέσα του 19ου αι.</p>
<p>Το πιστοποιούν Σλαβόγλωσσα έντυπα που οι μακεδονομάχοι μοίραζαν στον τοπικό πληθυσμό, όπως η «Διακήρυξη του Ελληνομακεδονικού Συλλόγου της Αθήνας για τους αδελφούς μας Μακεδόνες» (1905) και οι υποτιθέμενες «Προφητείες του Μεγαλέξανδρου» (1907). Ανάλογες θεωρίες συναντάμε και σε προφορικά κηρύγματα προς τους σλαβόφωνους χωρικούς (Στ. Ράπτης «Ιστορία του Μακεδονικού Αγώνος», Αθήνα 1910, σ. 168). Πασίγνωστη είναι τέλος η αναγόρευση της Σλαβομακεδονικής σε μετεξέλιξη της Ομηρικής γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων από λογίους της εποχής (Τσιούλκας, Μπουκουβάλας κ.ά.), τα πονήματα των οποίων βρίσκουν μέχρι σήμερα ανταπόκριση σε ελληνικούς εθνικιστικούς κύκλους.</p>	<p>Το πιστοποιούν σλαβόγλωσσα έντυπα που οι μακεδονομάχοι μοίραζαν στον τοπικό πληθυσμό, όπως η «Διακήρυξη του Ελληνομακεδονικού Συλλόγου της Αθήνας για τους αδελφούς μας Μακεδόνες» (1905) ή οι υποτιθέμενες «Προφητείες του Μεγαλέξανδρου» (1907). Ανάλογες θεωρίες συναντάμε και σε προφορικά κηρύγματα προς τους σλαβόφωνους χωρικούς (Στ. Ράπτης «Ιστορία του Μακεδονικού Αγώνος», Εν Αθήναις 1910, σ. 168). Πασίγνωστη είναι τέλος η αναγόρευση της σλαβομακεδονικής σε μετεξέλιξη της «ομηρικής» γλώσσας των αρχαίων Μακεδόνων από λογίους της εποχής (Τσιούλκας, Μπουκουβάλας κ.ά.), τα πονήματα των οποίων βρίσκουν μέχρι σήμερα ανταπόκριση σε ελληνικούς εθνικιστικούς κύκλους.</p>

<p>Εξίσου παλιά είναι η οικειοποίηση αυτής της ιστορικής επιχειρηματολογίας από τους ίδιους τους Σλαβόφωνους Μακεδόνες, είτε αυτοί συντάσσονταν με τον ελληνικό εθνικισμό είτε όχι. Προξενική έκθεση του 1871 καταγράφει το στολισμό του Βουλγαρικού» βιβλιοπωλείου των Βιτωλίων με την εικόνα του Μεγαλέξανδρου, ενώ το 1902 Βουλγαροκομιτατζήδες κηρύσσουν πως «θέλουν να αναζωώσουν τον Μέγαν Αλέξανδρον» και το κράτος του. Την ίδια χρονιά, Σλαβόφωνος πράκτορας του ελληνομακεδονικού κομιτάτου καυτηριάζει δημόσια τους συμπατριώτες του που «πλανώνται πλάνην μεγάλην φρονούντες ότι είνε δυνατόν να είνε απόγονοι συγχρόνως τε του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Κρούμου» (Γ. Π. Κώνστας, «Ενέργειαι και δολοφονικά όργια του βουλγαρικού κομιτάτου», εν Αθήναις 1902, σ. ιθ’).</p>	<p>Εξίσου παλιά είναι η οικειοποίηση αυτής της «ιστορικής» επιχειρηματολογίας από τους ίδιους τους σλαβόφωνους Μακεδόνες -είτε αυτοί συντάσσονταν με τον ελληνικό εθνικισμό είτε όχι. Προξενική έκθεση του 1871 καταγράφει το στολισμό του «σλαβοβουλγαρικού» βιβλιοπωλείου των Βιτωλίων με την εικόνα του Μεγαλέξανδρου, ενώ το 1902 κομιτατζήδες κηρύσσουν πως «θέλουν να αναζωώσουν τον Μέγαν Αλέξανδρον» και το κράτος του. Την ίδια χρονιά, σλαβόφωνος πράκτορας του ελληνικού μηχανισμού καυτηριάζει δημόσια τους συμπατριώτες του που «πλανώνται πλάνην μεγάλην φρονούντες ότι είνε δυνατόν να είνε απόγονοι συγχρόνως τε του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του Κρούμου» (Γ. Π. Κώνστας, «Ενέργειαι και δολοφονικά όργια του βουλγαρικού κομιτάτου», Εν Αθήναις 1902, σ. ιθ’). Παρά την οφθαλμοφανή αυθαιρεσία του, το όλο «γενεαλογικό» σχήμα έχει συνεπώς τη δική του προϊστορία. Στο κάτω κάτω, τι φταίνε αυτοί αν πήραν τοις μετρητοίς όσα τους κανοναρχούσαν οι «δικοί μας» φωστήρες;</p>
<p>Διαφορετικό ζήτημα αποτέλεσε η υιοθεσία του Ηλίου της Βεργίνας ή ορθότερον Κουτλες ως εθνικού εμβλήματος της Μακεδονίας το 1992. Εξαρχής ήταν προφανές πως επρόκειτο για εσπευσμένη κατασκευή ενός διαπραγματευτικού χαρτιού προς ανταλλάγματα, ενόψει μελλοντικού διακανονισμού. Το αποδεικνύει όχι μόνο η αδιαμαρτύρητη απεμπόλησή του το 1995, αλλά και η προνοητικότητα της ηγεσίας της Μακεδονίας να απεικονίσει έναν διαφορετικό ήλιο στα κέρματα που έκοψε το 1993.</p>	<p>Διαφορετικής τάξης ζήτημα αποτέλεσε η υιοθεσία του «Ηλίου της Βεργίνας» ως εθνικού εμβλήματος της ΠΓΔΜ το 1992. Ευθύς εξαρχής ήταν προφανές πως επρόκειτο για (εσπευσμένη) κατασκευή ενός διαπραγματευτικού χαρτιού προς ανταλλαγή, ενόψει μελλοντικού διακανονισμού. Το αποδεικνύει όχι μόνο η άνετη απεμπόλησή του το 1995, αλλά και η προνοητικότητα της ηγεσίας των Σκοπίων να απεικονίσει έναν διαφορετικό «ήλιο» στα κέρματα που έκοψε το 1993.</p>
<h2>Η αδιαφορία του ελληνικού κράτους</h2>	
<p>bulgarmak.org</p>	<p>Ιός Ελευθεροτυπίας</p>
<p>Το ελληνικό κράτος αδιαφόρησε επί μισόν αιώνα για τις κινήσεις των Σκοπίων</p>	<p>Το ελληνικό κράτος αδιαφόρησε επί μισόν αιώνα για τις κινήσεις των Σκοπίων.</p>

<p>Όπως εξηγεί σε απολογιστικό του κείμενο ο επίσημος ιστορικός του Μακεδονικού και εμπειρογνώμονας του ΥΠΕΞ επί τρεις τουλάχιστον δεκαετίες, Ευάγγελος Κωφός, «για τη διπλωματική μας Υπηρεσία, το θεωρούμενο από πολλούς ως “ανύπαρκτο θέμα” ήταν ένα πολύ υπαρκτό και ακανθώδες πρόβλημα. Υπήρξαν περίοδοι κατά τις οποίες το 50% των εισερχομένων ημερησίως εγγράφων στο αρμόδιο Βαλκανικό Τμήμα του Υπουργείου αναφέρονταν άμεσα ή έμμεσα στο Μακεδονικό».</p>	<p>Στην πραγματικότητα, όπως εξηγεί σε απολογιστικό του κείμενο ο επίσημος ιστορικός του Μακεδονικού (κι εμπειρογνώμονας του ΥΠΕΞ επί τρεις τουλάχιστον δεκαετίες), Ευάγγελος Κωφός, «για τη διπλωματική μας Υπηρεσία, το θεωρούμενο από πολλούς ως “ανύπαρκτο θέμα” ήταν ένα πολύ υπαρκτό και ακανθώδες πρόβλημα. Υπήρξαν περίοδοι κατά τις οποίες το 50% των εισερχομένων ημερησίως εγγράφων στο αρμόδιο Βαλκανικό Τμήμα του Υπουργείου αναφέρονταν άμεσα ή έμμεσα στο Μακεδονικό».</p>
<p>Η σχετική παρανόηση οφείλεται στην επιλογή της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας να θεωρεί το θέμα επισήμως ανύπαρκτο, επιβάλλοντας αυτή τη γραμμή στα ελληνικά ΜΜΕ.</p>	<p>Η σχετική παρανόηση οφείλεται στην επιλογή της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας να θεωρεί το θέμα επισήμως «ανύπαρκτο», επιβάλλοντας αυτή τη γραμμή στα ελληνικά ΜΜΕ.</p>
<p>Ο Κων/νος Καραμανλής δεν είχε π.χ. κανένα πρόβλημα να εξηγήσει το 1980 στο γιουγκοσλάβο ομόλογό του, Μιγιάτοβιτς, πώς υποχρέωσε τον ελληνικό τύπο ν' αποσιωπήσει την απάντηση του γιουγκοσλαβικού ΥΠ.ΕΞ. σε ερώτηση «ενός δικού μας ανόητου δημοσιογράφου για το Μακεδονικό» (Αρχείο Καραμανλή, τ. 12ος, σ. 61).</p>	<p>Ο Κων/νος Καραμανλής (ο παλιότερος) δεν είχε π.χ. κανένα πρόβλημα να εξηγήσει το 1980 στο γιουγκοσλάβο ομόλογό του, Μιγιάτοβιτς, πώς υποχρέωσε τον ελληνικό τύπο ν' αποσιωπήσει την απάντηση του γιουγκοσλαβικού ΥΠΕΞ σε ερώτηση «ενός δικού μας ανόητου δημοσιογράφου για το Μακεδονικό» («Αρχείο Καραμανλή», τ. 12ος, σ. 61).</p>
<p>Η αιτία αυτής της διατεταγμένης αυτολογοκρισίας δεν είναι δύσκολο να εντοπιστεί. Χάρη στη μυστική Ελληνογιουγκοσλαβική «συμφωνία κυρίων» του 1962 για εκατέρωθεν αποχή από οποιαδήποτε δημόσια ανακίνηση του Μακεδονικού, το ελληνικό κράτος μπόρεσε να οργανώσει, χωρίς διεθνείς περιπλοκές, ένα εκτεταμένο πρόγραμμα αφομοίωσης της Βουλγαρόφωνης μειονότητας του βορειοελλαδικού χώρου. Σε αντάλλαγμα αποδέχθηκε de facto την ύπαρξη της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας Μακεδονίας, όπως πιστοποιεί η αναγραφή της συγκεκριμένης ονομασίας σε ΦΕΚ όλων των μεταπολεμικών κυβερνήσεων.</p>	<p>Η αιτία αυτής της διατεταγμένης αυτολογοκρισίας δεν είναι δύσκολο να εντοπιστεί. Χάρη στη (μυστική) ελληνογιουγκοσλαβική «συμφωνία κυρίων» του 1962 για εκατέρωθεν αποχή από οποιαδήποτε δημόσια ανακίνηση του Μακεδονικού, το ελληνικό κράτος μπόρεσε να οργανώσει -χωρίς διεθνείς περιπλοκές- ένα εκτεταμένο πρόγραμμα αφομοίωσης της σλαβόφωνης μειονότητας του βορειοελλαδικού χώρου. Σε αντάλλαγμα αποδέχθηκε de facto την ύπαρξη της Σ. Δ. Μακεδονίας, όπως πιστοποιεί η αναγραφή της ονομασίας σε ΦΕΚ όλων των μεταπολεμικών κυβερνήσεων.</p>
<p>Η αδιαλλαξία των Σκοπίων</p>	

bulgarmak.org	Ιός Ελευθεροτυπίας
Η ηγεσία των Σκοπίων υπήρξε σταθερά αδιάλλακτη στο ζήτημα του ονόματος, απορρίπτοντας κάθε συμβιβαστική λύση.	Η ηγεσία των Σκοπίων υπήρξε σταθερά αδιάλλακτη στο ζήτημα του ονόματος, απορρίπτοντας κάθε συμβιβαστική λύση.
Η ελληνική κυβέρνηση φρόντισε να απορρίψει πρώτη όλες τις εκδοχές σύνθετης ονομασίας που πρότειναν το 1992-93 οι μεσολαβητές της Ε.Ε. και του ΟΗΕ, όπως Νέα Μακεδονία (1.4.92) και Nova Makedonija (28.5.93).	Στην πραγματικότητα, η ελληνική κυβέρνηση φρόντισε να απορρίψει πρώτη όλες τις εκδοχές σύνθετης ονομασίας που πρότειναν το 1992-93 οι μεσολαβητές της Ε.Ε. και του ΟΗΕ, όπως «Νέα Μακεδονία» (1.4.92) και «Nova Makedonija» (28.5.93).
Η δεύτερη απορρίφθηκε επίσημα και από τον Γκλιγκόροφ, μια μέρα όμως μετά το Μητσοτάκη.	Η δεύτερη απορρίφθηκε επίσημα (και) από τον Γκλιγκόροφ, μια μέρα όμως μετά το Μητσοτάκη.
Το ίδιο συνέβη και με τις βολιδοσκοπήσεις σε διμερές επίπεδο. Το Μάρτιο του 1992, κατά τη συνδιάσκεψη «Ελσίνκι-2» της ΔΑΣΕ, ο ΥΠ.ΕΞ. της ΠΓΔΜ Μάλεφσκι παρέδωσε σε μέλη της ελληνικής αντιπροσωπείας κατάλογο με πέντε εκδοχές σύνθετης ονομασίας (Μακεδονία του Βαρδάρη, Βόρεια Μακεδονία κ.λπ.) παροτρύνοντας σε άμεση από κοινού επίλυση του προβλήματος.	Το ίδιο συνέβη και με τις βολιδοσκοπήσεις σε διμερές επίπεδο. Το Μάρτιο του 1992, κατά τη συνδιάσκεψη «Ελσίνκι-2» της ΔΑΣΕ, ο ΥΠΕΞ της ΠΓΔΜ Μάλεφσκι παρέδωσε σε μέλη της ελληνικής αντιπροσωπείας κατάλογο με πέντε εκδοχές σύνθετης ονομασίας («Μακεδονία του Βαρδάρη», «Βόρεια Μακεδονία» κ.λπ.) παροτρύνοντας σε άμεση από κοινού επίλυση του προβλήματος.
Η ελληνική πλευρά απέρριψε το διάβημα με τη δικαιολογία ότι «η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη». Τις ίδιες μέρες κλιμακώθηκε η εκστρατεία του τότε έλληνα ΥΠ.ΕΞ. Αντώνη Σαμαρά, για αποτροπή οποιουδήποτε συμβιβασμού με το «ψευδοκράτος» με αποτέλεσμα τον εγκλωβισμό της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στα σημερινά αδιέξοδα.	Η ελληνική πλευρά απέρριψε το διάβημα με τη δικαιολογία ότι «η στιγμή δεν ήταν κατάλληλη». Τις ίδιες μέρες κλιμακώθηκε η εκστρατεία του (τότε) έλληνα ΥΠΕΞ, Αντώνη Σαμαρά, για αποτροπή οποιουδήποτε συμβιβασμού με το «ψευδοκράτος» - με αποτέλεσμα τον εγκλωβισμό της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής στα σημερινά αδιέξοδα.
Οι εθνικιστές των Σκοπίων	
bulgarmak.org	Ιός Ελευθεροτυπίας
	Οι εθνικιστικοί κύκλοι της ΠΓΔΜ απειλούν άμεσα την ασφάλεια κι εδαφική ακεραιότητα της Β. Ελλάδας.

Η ύπαρξη εθνικιστών σε οποιαδήποτε χώρα είναι κάτι το αυτονόητο. Εντελώς διαφορετικό ζήτημα είναι η πραγματική επικινδυνότητά τους. Στην περίπτωση της ΠΓΔΜ, πολύς λόγος έγινε το 1991-93 για την αλυτρωτική συνθηματολογία του δεύτερου σε μέγεθος κόμματος της χώρας, του ΒΜΡΟ. Στην πραγματικότητα, όπως αποκαλύφθηκε αργότερα από τον τοπικό τύπο, η ηγεσία του ΒΜΡΟ ήδη από το 1992 βρισκόταν σε επαφή με τις ελληνικές μυστικές υπηρεσίες -και συγκεκριμένα με τον ειδικό απεσταλμένο του Μητσοτάκη, στρατηγό Γρυλλάκη («Ιός» 22.12.2001). Όταν το 1998 το ΒΜΡΟ ανέλαβε τη διακυβέρνηση της ΠΓΔΜ, ακολούθησε έτσι πιο «ενδοτική» πολιτική απ' ό,τι οι προκάτοχοί του (ξεπούλημα στρατηγικών βιομηχανιών στο ελληνικό κεφάλαιο, κ.λπ.). Σύμφωνα με το «Βήμα» (3.6.2001), σύμβουλος του «εθνικιστή» πρωθυπουργού Γκεοργκίεφσκι «στις διαβουλεύσεις με την Αθήνα για την ονομασία» δεν ήταν άλλος από το Σταμάτη Μαλέλη -τον ίδιο άνθρωπο που, ως υπάλληλος του ελληνικού προξενείου, είχε ξεκινήσει το 1992 τις επαφές Γρυλλάκη-ΒΜΡΟ! Απομένει το ζήτημα των εθνικιστικών αναφορών σε σχολικά βιβλία της ΠΓΔΜ. Κάποιες είναι όντως αλυτρωτικές, ενώ άλλες απλώς διαφέρουν από τη δική μας εικόνα για την ιστορία της περιοχής. Για την αντιμετώπιση του προβλήματος, που έχει ευρύτερες βαλκανικές διαστάσεις, υπάρχουν διακρατικές επιτροπές επιφορτισμένες με την αμοιβαία εκκαθάριση των σχολικών βιβλίων από κηρύγματα μίσους και σοβινιστικές υπερβολές. Προϋπόθεση της δουλειάς τους συνιστά, ωστόσο, η απουσία έντασης μεταξύ των ενδιαφερόμενων χωρών.

Η ελληνική μειονότητα στα Σκόπια

bulgarmak.org

[Ιός Ελευθεροτυπίας](#)

<p>Στην επικράτεια της Δημοκρατίας Μακεδονίας ζει μια ευμεγέθους ελληνική μειονότητα</p>	<p>Στην επικράτεια της ΠΓΔΜ ζει μια ευμεγέθους ελληνική μειονότητα.</p>
<p>Πρόκειται για ανυπόστατη κατασκευή που δεν στηρίζεται σε κανένα πραγματικό δεδομένο. Το αρχικό έναυσμα δόθηκε από μια σφυγμομέτρηση του Μακεδονικού περιοδικού PULS (1991) κατά την οποία, σε περίπτωση διάλυσης της ΠΓΔΜ, ένα 10,9 % των ερωτηθέντων θα προτιμούσε να ζήσει στην Ελλάδα κι όχι σε κάποια άλλη γειτονική χώρα. Η προτίμηση αυτή ερμηνεύθηκε στα ελληνικά ΜΜΕ σαν εκδήλωση ελληνικής εθνικής συνείδησης.</p>	<p>Πρόκειται για ανυπόστατη κατασκευή που δεν στηρίζεται σε κανένα πραγματικό δεδομένο. Το αρχικό έναυσμα δόθηκε από μια σφυγμομέτρηση του περιοδικού «PULS» (1991) κατά την οποία, σε περίπτωση διάλυσης της ΠΓΔΜ, ένα 10,88 % των ερωτηθέντων θα προτιμούσε να ζήσει στην Ελλάδα κι όχι σε κάποια άλλη γειτονική χώρα - προτίμηση που από ελληνικά ΜΜΕ (και το Α2 του ΓΕΣ) ερμηνεύθηκε σαν εκδήλωση ελληνικής εθνικής συνείδησης!</p>
<p>Ακολούθησε η πανηγυρική υποδοχή της προκήρυξης μιας «Οργάνωσης Ελληνικής Εθνικής Μειονότητας» (19.2.93), που σύντομα αποδείχθηκε κατασκεύασμα της εγχώριας φασιστοφυλλάδας ΣΤΟΧΟΣ. Οπως επισημαίνει και ο Ευάγγελος Κωφός, η όλη παραφιλολογία στην οποία μετείχε ακόμη και η υφυπουργός Εξωτερικών Βιργινία Τσουδερού, ανεβάζοντας μάλιστα το ποσοστό της «ελληνικής μειονότητας» σε 18,6%) «ενίσχυε την εντύπωση σε τρίτους ότι η Ελλάδα αναζητεί ή κατασκευάζει ερείσματα για επέμβαση στη γειτονική χώρα».</p>	<p>Ακολούθησε η πανηγυρική υποδοχή της προκήρυξης μιας «Οργάνωσης Ελληνικής Εθνικής Μειονότητας» (19.2.93), που σύντομα αποδείχθηκε κατασκεύασμα του εγχώριου «Στόχου». Οπως επισημαίνει και ο Κωφός, η όλη παραφιλολογία (στην οποία μετείχε ακόμη και η υφυπουργός Εξωτερικών Βιργινία Τσουδερού, ανεβάζοντας μάλιστα το ποσοστό της «ελληνικής μειονότητας» σε 18,6) «ενίσχυε την εντύπωση σε τρίτους ότι η Ελλάδα αναζητεί ή κατασκευάζει ερείσματα για επέμβαση στη γειτονική χώρα».</p>

Κατά βάθος οι ισχυρισμοί για ελληνική μειονότητα στην Μακεδονία στηρίχθηκαν στην ύπαρξη Βλαχοφώνων, μικρός αριθμός των οποίων έχει εκφράσει φιλελληνικά αισθήματα. Γνωστή η υπόθεση του Μιχαηλόφσκυ-Κωνσταντινίδη από την πόλη Resen που κατέφυγε στην Ελλάδα ως "διωκόμενος από το ΒΜΡΟ". Οπως τελικά αποδείχθηκε ήταν και αυτός εγκάθετος του φασιστικού "ΣΤΟΧΟΥ" αλλά και του "Μακεδονομάχου" Στέλλιου Παπαθεμελή. Στην Δημοκρατία Μακεδονίας η πιο πρόσφατη επίσημη απογραφή του 1994, αποκάλυψε ότι σε συνολικό πληθυσμό 1.945.932 κατοίκων οι Μακεδόνες είναι 1.295.964 (ποσοστό 66,6 %) και οι Αλβανοί 441.104 (ποσοστό 22,7 %). Ακολουθούν 78.019 Τούρκοι (4%), 43.707 Ρόμα-Τσιγγάνοι (2,2%), 40.228 Σέρβοι (2%), 15.418 Μουσουλμάνοι (0,8%) και 8.601 Βλάχοι (0,4%). Οι Έλληνες είναι μόλις 368 άτομα (ποσοστό 0.018%) και κατατάσσονται αριθμητικά τελευταίοι, σαν διαφορετική εθνότητα από τους 8.601 Βλάχους. Μετά την απογραφή του 1994 δεν εκδηλώθηκε καμία επίσημη κίνηση ύπαρξης των 368 Ελλήνων. Παλαιότερα, επίσημες ελληνικές πηγές δέχονταν ότι το μεγαλύτερο μέρος των Ελλήνων της Σερβικής Μακεδονίας (5.000 άτομα) μετανάστευσε στην Ελλάδα το 1913 (Α.Α. Πάλλης, «Στατιστική μελέτη περί των φυλετικών μεταναστεύσεων Μακεδονίας και Θράκης», Αθήναι 1925, σ.6). Συνολικά καταγράφηκαν 23 εθνότητες στην Μακεδονία. Τηρουμένων των αναλογιών στην Ελλάδα υπάρχουν περισσότερες από 50 αποκρυπτόμενες μειονότητες.

Η στάση της Αθήνας απέναντι στα Σκόπια

bulgarmak.org

Ιός Ελευθεροτυπίας

Η στάση της Αθήνας απέναντι στα Σκόπια υπήρξε σταθερά ενδοτική και καθόλου απειλητική

Η στάση της Αθήνας απέναντι στα Σκόπια υπήρξε σταθερά ενδοτική και καθόλου απειλητική.

<p>Στην πραγματικότητα, ο ελληνικός εθνικισμός φλέρταρε σοβαρά με την ιδέα της διάλυσης του “ψευδοκράτους” ή “μορφώματος” κατά τον Παπαθεμελή. Εκτός από χιλιάδες διαδηλωτές που πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας ζητώντας σπάσιμο των συνόρων και σύνορα με τη Σερβία (10.12.92) την στρατιωτική πίεση και το διαμελισμό της Μακεδονίας υποστήριξαν δημόσια προσωπικότητες όπως ο Στέλιος Παπαθεμελής, ο Χρύσανθος Λαζαρίδης, ο Κων/νος Βακαλόπουλος, ο Σαράντος Καργάκος, ο Χρήστος Πασσαλάρης και ο τέως πρόεδρος της Δημοκρατίας Χρήστος Σαρτζετάκης.</p>	<p>Στην πραγματικότητα, ο ελληνικός εθνικισμός φλέρταρε σοβαρά με την ιδέα της διάλυσης του «ψευδοκράτους». Εκτός από χιλιάδες διαδηλωτές που πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας ζητώντας «σπάσιμο των συνόρων» και «σύνορα με τη Σερβία» (10.12.92), τη «στρατιωτική πίεση» και το διαμελισμό της ΠΓΔΜ υποστήριξαν επίσης δημόσια προσωπικότητες όπως ο Στέλιος Παπαθεμελής, ο Χρύσανθος Λαζαρίδης, ο Κων/νος Βακαλόπουλος, ο Σαράντος Καργάκος, ο Χρήστος Πασσαλάρης ή ο τέως πρόεδρος Χρήστος Σαρτζετάκης. Στον αθηναϊκό τύπο δημοσιεύθηκαν σενάρια προέλασης του ελληνικού στρατού στο έδαφος της ΠΓΔΜ («Βήμα» 15.12.91 και 31.5.92), ακόμη και χάρτης με τις προτάσεις του ΓΕΕΘΑ για τα νέα σύνορα της Ελλάδας («Εθνος» 7.12.92).</p>
<p>Στον αθηναϊκό τύπο δημοσιεύθηκαν σενάρια προέλασης του ελληνικού στρατού στο έδαφος της Δημοκρατίας Μακεδονίας («Βήμα» 15.12.91 και 31.5.92), ακόμη και χάρτης με τις προτάσεις του ΓΕΕΘΑ για τα νέα σύνορα της Ελλάδας («Εθνος» 7.12.92).</p>	
<p>Σε άλλο επίπεδο, ο ΥΠ.ΕΞ. Σαμαράς βάσισε μεγάλο μέρος της στρατηγικής του στην προοπτική αποσύνθεσης και κατάρρευσης του «κρατιδίου» χάρη στο πρώτο άτυπο ελληνικό εμπάργκο του 1992), ενώ γνωστές είναι οι διαβουλεύσεις με τους Μιλόσεβιτς και Ντράσκοβιτς για Ελληνοσερβική μοιρασιά της Μακεδονίας.</p>	<p>Σ’ ένα άλλο επίπεδο, ο ΥΠΕΞ Σαμαράς βάσισε μεγάλο μέρος της στρατηγικής του στην προοπτική αποσύνθεσης και κατάρρευσης του «κρατιδίου» (χάρη και στο πρώτο άτυπο ελληνικό εμπάργκο του 1992), ενώ γνωστές είναι οι διαβουλεύσεις με τους Μιλόσεβιτς και Ντράσκοβιτς για ελληνοσερβική «μοιρασιά» της ΠΓΔΜ.</p>
	<p>Τέλος, διαφορετικής τάξης σχεδιασμοί για την «προληπτική» κατάληψη μιας «υγειονομικής ζώνης» εντός της ΠΓΔΜ σε περίπτωση επέκτασης των εκεί διακοινοτικών ταραχών συζητήθηκαν επίσημα στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής τον Αύγουστο του 2001.</p>

Στους «μύθους» απάντησε με επιστολή μετά από λίγον καιρό, ο Χαράλαμπος

Σωτηρόπουλος (πρώην Διευθυντής του Τμήματος Εθνικών Θεμάτων της ΚΥΠ, νυν ΕΥΠ (1956-1986)).

Είναι προφανές από το περιεχόμενο της επιστολής, ότι ο Σωτηρόπουλος δεν γνωρίζει ότι οι «οι 10 μύθοι για το Σκοπιανό» που δημοσίευσε ο Ιός της Ελευθεροτυπίας, είναι πιστή αντιγραφή των «μύθων» που δημοσίευσε η βουλγαρική προπαγανδιστική ιστοσελίδα boulgmak.org.

Οι μύθοι του «Ιού» που είναι αλήθειες

Απάντηση του κ. Χ. Σωτηρόπουλου στον «Ιό» για τους Δέκα μύθους του «Σκοπιανού».

Οι συντάκτες του «Ιού» της Κυριακάτικης Ελευθεροτυπίας (23-10-05) χαρακτηρίζουν σαν μύθους δέκα πτυχές του γνωστού, με την γειτονική αυτή χώρα, προβλήματος. Όμως οι μύθοι του «Ιού» είναι, στην πραγματικότητα, αλήθειες, όπως περιληπτικά απαριθμούνται παρακάτω.

Αλήθεια 1η

Η ονομασία «Μακεδόνες» των Σλάβων του κρατιδίου των Σκοπίων εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1943-44 από τον Τίτο, με τη διαφορά ότι αυτός την επέλεξε από το 1937, όταν έγινε γραμματέας του Κ.Κ. Γ/βίας. Τότε δεν τόλμησε να ανακοινώσει τις σκέψεις του, για την ομοσπονδιακή συγκρότηση του Γ/βικού κράτους (ηνωμένο βασίλειο Σέρβων, Κροατών και Σλοβένων) διότι θα ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με την περί βαλκανικής ομοσπονδίας θέση του Βούλγαρου Δημητρώφ την οποία είχε αποδεχθεί και ο πατερούλης Στάλιν. Φανέρωσε τις επιλογές του το 1943 όταν πλέον ο Δημητρώφ είχε χάσει την εύνοια της Μόσχας και ο ίδιος ο Τίτο ήταν ο αδιαφιλονίκητος αντάρτης των Βαλκανίων, χαϊδεμένο παιδί του πατερούλη. Βάφτισε τους Σκοπιανούς Μακεδόνες και όχι Σλαβομακεδόνες που θα ήταν η πραγματική τους ονομασία, επιδιώκοντας ταυτόχρονα δύο στόχους. Να ενισχύσει το έντονο τοπικιστικό συναίσθημα των σλαβοφώνων κατοίκων της περιοχής, οι οποίοι αυτοαπεκαλούντο Μακεδόνες ανέκαθεν, όπως για παράδειγμα οι Κρητικοί, οι Ηπειρώτες, οι Θεσσαλοί αλλά και οι Κύπριοι, χωρίς αυτό να σημαίνει σε καμιά περίπτωση προσδιορισμό εθνικής ταυτότητας, και να τους απομακρύνει από την επιρροή των Ελλήνων και των Βουλγάρων, εθνότητες με τις οποίες συνήθως εταυτίζοντο κατά την περίοδο της διαμάχης στον μακεδονικό χώρο. Ταυτόχρονα ονόμασε και το νότιο τμήμα της Σερβίας «Δημοκρατία της Μακεδονίας» (2-8-1944). Αν υπήρχε Μακεδονικό έθνος κάπου θα ήταν καταγεγραμμένο. Όλες όμως οι στατιστικές καταγράφουν στην

Μακεδονία Τούρκους, Βουλγάρους, Σέρβους, Αλβανούς κλπ πλην Μακεδόνων. Το κήρυγμα του καπετάν Κώττα, «ημείς οι μακεδόνες έχουμε δυο δρόμους να ακολουθήσωμεν. Ο ένας πηγαίνει εις την Βουλγαρίαν και ο άλλος εις την Ελλάδα», που αναφέρει η Ναταλία Μελά, απευθυνόταν στους γηγενείς της Μακεδονίας και μάλιστα στους σλαβοφώνους (βουλγαροφώνους ουσιαστικά), που άλλοι αισθανόντουσαν Έλληνες (πατριαρχικοί) και άλλοι Βούλγαροι (Σχισματικοί). Ένα έθνος δεν πέφτει από τον Ουρανό ξαφνικά και μάλιστα σε ευρωπαϊκό χώρο. Βέβαια οι Σκοπιανοί έχουν το δικαίωμα να ανήκουν σε ένα έθνος και αυτό δεν θα το προσδιορίσουμε εμείς. Όμως δεν είναι δικαίωμά τους να επιλέγουν ονομασίες που ανήκουν και σε άλλους και κυρίως περικλείουν διεκδικήσεις ιστορικών δικαιωμάτων άλλων, τα οποία καταγράφηκαν στην ιστορία πριν καν εμφανισθούν Σλάβοι στην περιοχή που ζουν σήμερα.

Τα παραμύθια ότι οι Σκοπιανοί δεν έχουν διεκδικήσεις προς Νότον και Ανατολάς καταρρίπτονται αυτόματα αν ρίξει κανείς μια ματιά στα όσα προβάλλονται στα ιστορικά τους μουσεία, στα μαθητικά βιβλία, στα σύμβολά τους και κυρίως στα επιστημονικά τους συγγράμματα. Τι νήμα έχει ο υπερμεγέθης ανδριάντας του Μ. Αλεξάνδρου που στήνουν στα Σκόπια, μήπως για να τιμήσουν την ελληνικότητά του; Μέχρι και το 1955 περίπου κανένας σλαβόφωνος μετανάστης, από το χώρο της Μακεδονίας, στην Αμερική και τον Καναδά δεν δήλωσε ποτέ ότι είναι μακεδονικής εθνότητας. Βούλγαροι και Έλληνες δήλωναν οι άνθρωποι και Βουλγαρικές και ελληνικές κοινότητες και εκκλησίες εδημιουργούσαν, ανεξάρτητα αν τις ονόμαζαν βουλγαρομακεδονικές ή ακόμα και μακεδονικές. Αυτό φαίνεται ολοφάνερα από τα όσα εγράφοντο τότε, ακόμα και σήμερα, στις εφημερίδες και τα περιοδικά τους. Μόνο από το 1955 περίπου ιδρύθηκαν στον Καναδά (Τορόντο) εκκλησίες, οργανώσεις και κοινότητες φιλικές προς τα Σκόπια, ύστερα από μεγάλες προσπάθειες των Σκοπιανών.

Αλήθεια 2η

Τα όρια της αρχαίας Μακεδονίας δεν ήσαν πάντοτε τα ίδια. Άλλη μακεδονική περιοχή προσδιορίζεται από τον Όμηρο, κατοικουμένη από διάφορα Πελασγικά και Ελληνικά φύλα ανέκαθεν. Διαφορετική η μακεδονική περιοχή επί εποχής Περδίκκα και μάλιστα πολύ μικρή, μετά βίας μέχρι την σημερινή Ειδομένη. Μεγαλύτερη επί Φιλίππου. Περιελάμβανε ακόμα και την Δαρδανία και ακόμα μεγαλύτερη κατά την περίοδο του Μεγ. Αλεξάνδρου. Από εκεί και πέρα αρχίζει η παρακμή μέχρι και την εξαφάνιση κάθε αναφοράς σε μακεδονικό χώρο. Με βάση τις ιστορικά βεβαιωμένες αυξομειώσεις της μακεδονικής περιοχής, καταλήγει η επιστήμη στην

άποψη ότι η αρχαία Μακεδονία επεκτείνεται κάτι παραπάνω από τα σημερινά ελληνικά σύνορα. Η αρχαία Δαρδανία δεν αποτελεί σόφισμα για εσωτερική κατανάλωση, ήταν για κάποιο διάστημα όντως μία από τις είκοσι περίπου επαρχίες της Μακεδονίας. Εκεί ήταν και τα Σκόπια.

Η σύγχρονη Μακεδονική περιοχή εμφανίζεται κατά την διάρκεια της τουρκοκρατίας και προσδιορίζεται από τα βιλαέτια Θεσσαλονίκης και Μοναστηρίου, ενώ τα Σκόπια παραμένουν εκτός μακεδονικής περιοχής στο βιλαέτιο Κοσσόβου (τουρκική διοικητική διαίρεση). Με βάση αυτό τον γεωγραφικό χώρο διεξάγονται από το 1870 περίπου οι ελληνοβουλγαρικές, κατά βάση, διαμάχες για την επικυριαρχία της περιοχής.

Αλήθεια 3η

Η περιοχή του κρατιδίου των Σκοπίων και μόνον αυτή ποτέ δεν λεγόταν Μακεδονία. Μακεδονία ήταν και λεγόταν ολόκληρος ο μακεδονικός χώρος. Δεν υποστηρίζει κανείς σοβαρά ότι το πραγματικό όνομα της ΠΓΔΜ πρέπει να είναι 'Βαρντάρσκα Μπανόβινα'. Το σωστό και δίκαιο θα ήταν η ονομασία της ΠΓΔΜ να είναι Σλαβομακεδονική Δημοκρατία και μάλιστα στα σλαβικά, ώστε να προσδιορίζεται και η εθνική ταυτότητα της πλειοψηφίας του λαού της, Σλαβομακεδόνες, και να μην υπάρχουν υποκρυπτόμενες διεκδικήσεις σε βάρος γειτονικών χωρών, αλλά και σφετερισμός ιστορικών γεγονότων άλλων λαών από το ψευδομακεδονικό κατασκεύασμα του Τίτο.

Αλήθεια 4η

Οι συντάκτες του «Ιού» αν μπορούσαν να διαβάσουν τα ιστορικά εκπαιδευτικά βιβλία σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης των Σκοπιανών θα διαπιστώσουν, εκτός αν κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν, ότι αμφισβητούν πλήρως την ελληνικότητα των αρχαίων Μακεδόνων, αλλά και ισχυρίζονται ότι αυτοί, κατελθόντες από το βορρά, αναμείχθηκαν με τους υπάρχοντες στην Μακεδονία Μακεδόνες και κατέστησαν συνεχιστές της ιστορίας των. Κατ' αυτούς κανένα δικαίωμα δεν έχουν οι Έλληνες στην Μακεδονία. Δεν ομιλούν μόνο για ύπαρξη μειονότητας στον δικό μας μακεδονικό χώρο. Ακόμα και στο προϋμνιο [sic] του Συντάγματός τους, το οποίο δεν άλλαξαν, διατυπώνουν απαιτήσεις σε βάρος μας. Όσον αφορά την ύπαρξη ή μη μειονότητας Σκοπιανών στο δικό μας χώρο, βεβαίως και υπάρχει υποχρέωσή μας να την αναγνωρίσουμε, αν όντως υπάρχει, αλλά όχι σαν μακεδονική, διότι Μακεδόνες αυτοαποκαλούνται όλοι οι Έλληνες της Μακεδονίας μας, αλλά σαν Σλαβομακεδόνες. Τίποτε πιο απλό και ξεκάθαρο. Δεν παίζουμε με τις λέξεις, αλλά εκεί υπάρχει η ουσιαστική διαφορά μας. Προς τι η

επιμονή τους στον όρο Μακεδόνες και Μακεδονία; Πότε είχαν ιστορικά βεβαιωμένους αυτούς τους όρους δικούς τους; Ο νονός Τίτο τους βάπτισε έτσι, στοχεύοντας σε ολόκληρη τη Μακεδονία.

Αλήθεια 5η

Σε όλα σχεδόν τα εκπαιδευτικά τους βιβλία τονίζεται ευθέως ότι είναι πολύ φυσικό οι Σλάβοι που κατοίκησαν στην Μακεδονία να διαδεχθούν τους αρχαίους Μακεδόνες και να κληρονομήσουν την ταυτότητά τους, λόγω επιμειξίας με αυτούς. Αυτή τη φόρμουλα διδασκαλίας επέβαλε το σχέδιο Τίτο από το 1945 και εντεύθεν, στα πλαίσια του εκμακεδονισμού των πάντων. Με τις νέες γενιές των Σλαβομακεδόνων των Σκοπίων έγινε ό,τι έκαναν οι Τούρκοι, στην τουρκοκρατία, για να φτιάξουν τους γενίτσαρους. Ούτε τα Σκοπιανόπουλα ούτε οι γενίτσαροι έφταιξαν σε τίποτα. Απλά έγιναν ότι ακριβώς επεδίωξαν οι νονοί τους. Όμως πολλά από αυτά που πιστεύουν είναι δημιουργήματα άλλων και ανήκουν σε άλλους. Η ιστορία πουθενά δεν αναφέρει ότι ο Σαμουήλ ήταν Μακεδόνας τύπου Σκοπίων και το κράτος του μακεδονικό. Θα τρίζουν τα κόκαλά του. Όμως οι Σκοπιανοί αυτό υποστηρίζουν, το πιστεύουν και δεν δέχονται άλλη θέση.

Αλήθεια 6η

Δεν είναι μύθος ότι το ελληνικό κράτος αδιαφόρησε επί μισό αιώνα για τις δραστηριότητες των Σκοπίων. Είναι πέρα για πέρα αλήθεια. Αυτή η αδιαφορία, που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα, αναφέρομαι στη διεξαγόμενη σκοπιανή προπαγάνδα, αποτέλεσε το μέγα όπλο και ουσιαστικά την αιτία της αποδοχής των Σκοπιανών θέσεων διεθνώς. Όχι μόνο αδιαφόρησε το ελληνικό κράτος, αλλά κοιμόταν ολόκληρο. Είναι αλήθεια ότι οι διπλωματικές υπηρεσίες και όχι μόνο εδέχοντο, επί σειράν ετών, βομβαρδισμό πληροφοριών για την δράση της σκοπιανής προπαγάνδας σε όλο τον κόσμο, ακόμα και μέσα στο δικό μας μακεδονικό χώρο. Η αδιαφορία αυτή δεν ήταν γνώρισμα μόνο των δικών μας υπηρεσιών αλλά και ολόκληρου του επιστημονικού δυναμικού της χώρας. Στα χιλιάδες πολυτελή έντυπα των διαφόρων ιδρυμάτων των Σκοπίων, κανένα αντίστοιχο ελληνικό δεν υπήρξε ποτέ, με μια μικρή εξαίρεση την ισχνή δράση του ΙΜΧΑ και της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, ιδρύματα όμως που δεν είχαν ούτε τους μισθούς των υπαλλήλων τους να πληρώσουν και ούτε σήμερα έχουν τα αναγκαία.

Θα αναφέρω ένα μόνο παράδειγμα, για να γίνει κατανοητό το μέγεθος της αδιαφορίας μας. Όταν την περίοδο έξαρσης του προβλήματος (1990-93) ξένοι δημοσιογράφοι, ερχόμενοι από τα Σκόπια και εφοδιασμένοι με πολυτελείς εκδόσεις

των Σκοπίων για το πρόβλημα, ζητούσαν να ενημερωθούν και για τις ελληνικές θέσεις, οι αρμόδιες υπηρεσίες δεν είχαν τίποτα το αξιόλογο να τους δώσουν. Τότε τυπώθηκαν μερικά διαφωτιστικά έντυπα για τη Μακεδονία, στα γρήγορα και κατ' οικονομία.

Αλήθεια 7η

Δεν είναι μύθος ότι η ηγεσία των Σκοπίων, όποια και αν ήταν, υπήρξε σταθερά αδιάλλακτη στο θέμα του ονόματος. Από πουθενά δεν βεβαιώνεται ότι πρότειναν ή αποδέχθηκαν ονομασία διάφορη από αυτή που αναφέρεται στο σύνταγμά τους. Το μόνο που δέχονται ουσιαστικά είναι η Ελλάδα να τους αποκαλεί όπως θα ήθελε, αλλά διεθνώς θα είναι «Δημοκρατία της Μακεδονίας», λες και αυτοί κατέχουν το μέγιστο του μακεδονικού χώρου και όχι μόνο το 35%. Οι αναφερόμενες στον «Ιό» βολιδοσκοπήσεις του Μέλεφσκι δεν επιβεβαιώνονται, αλλά και αν έγιναν δεν απέβλεπαν σε επίλυση του προβλήματος, διότι αν κάτι τέτοιο ήθελαν τα Σκόπια θα μπορούσαν να το κάνουν από μόνα τους, ακόμα και τώρα, με έναν απλό τρόπο, αλλάζοντας το αναφερόμενο στο σύνταγμά τους όνομα. Κάτι τέτοιο όμως είναι αδύνατο γι' αυτούς διότι θα τους περιορίσει πρακτικά και θεωρητικά μόνο στο δικό τους μακεδονικό χώρο και θα τους αποκόψει από το σύνολο της Μακεδονίας που είναι ο στόχος τους, όπως τον καθόρισε ο νονός τους Τίτο.

Βέβαια ήταν μεγάλο λάθος οι κινητοποιήσεις στην περίοδο Σαμαρά, όχι αυτές καθ' εαυτές αλλά σχετικά με συνθηματολογία. Λάθος είναι και σήμερα τα συνθήματα ότι η Μακεδονία είναι ελληνική κλπ τέτοιες ανοησίες, διότι δεν έχουν απήχηση στο εξωτερικό. Επιπλέον οι ξένοι, ιδίως της εποχής εκείνης, δεν ήταν δυνατόν να κατανοήσουν πώς μπορούν τα μικρά και απολύτως αδύναμα Σκόπια να απειλούν την Ελλάδα. Τα συνθήματα και οι κινητοποιήσεις, έστω και καθυστερημένα, πρέπει να αναφέρονται στα απαράδεκτα σημεία της σκοπιανής προπαγάνδας και σε ιστορικά και επιστημονικά δεδομένα.

Αλήθεια 8η

Η επεκτατική πολιτική των Σκοπίων, όπως καθορίστηκε από τον Τίτο, παραμένει αμετάβλητη μέχρι τις μέρες μας και δεν είναι γνώρισμα ή στόχος εθνικιστικών κύκλων της χώρας αυτής. Τέτοια ερμηνεία είναι μεγάλο λάθος. Αυτή η πολιτική εκφράζει το σύνολο της πολιτικής, επιστημονικής, εκκλησιαστικής ηγεσίας αλλά και του σλαβομακεδονικού πληθυσμού. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία προς τούτο. Αρκεί μια ματιά μόνο στα λεγόμενά τους και στα έργα τους.

Αλήθεια 9η

Η παρουσία Ελλήνων στο κρατίδιο των Σκοπίων δεν είναι ανυπόστατη κατασκευή αλλά πραγματικότητα. Όταν η περιοχή περιήλθε το 1913 στη Σερβική κατοχή, στο Μοναστήρι με πληθυσμό 42.000 οι 14.000 ήταν Έλληνες έναντι 15.930 Τούρκων, 7.900 Βουλγάρων, 6.000 περίπου Εβραίων και άλλων. Το Μεγάροβο με πληθυσμό 2.410 κατοίκων ήταν εξ ολοκλήρου ελληνικό, όπως και η Μιλόβιστα με 2.150 κατοίκους, καθώς και η Νιζόπολις με 1.890 κατοίκους, το Τύρνοβο με 2.430, το Μπούκοβο με 1.474 Έλληνες, το Ντράγκος με 717, η Ρέσνα με 1.000 Έλληνες, το ηρωικό Κρούσοβο με 3.218 Έλληνες επί πληθυσμού 4.918 και τόσες άλλες περιοχές. Αυτοί οι Έλληνες που αποκόπηκαν εντός της προπολεμικής Σερβίας δεν μετακινήθηκαν ποτέ επίσημα προς την Ελλάδα (ανταλλαγές πληθυσμών) όπως συνέβη με τους Έλληνες της Τουρκίας αλλά και όσους είχαν απομείνει στη Βουλγαρία. Επίσης δεν εφαρμόστηκε εις βάρος τους σκληρός διωγμός, αλλά οι περισσότεροι έφυγαν από μόνοι τους λόγω κυρίως της κατάργησης όλων των προνομίων που απολάμβαναν επί τουρκοκρατίας (κυρίως σχολεία, γλώσσα, σύλλογοι κλπ). Τελικά αρκετοί έμειναν στους τόπους που γεννήθηκαν και έζησαν σ' αυτούς και ζουν ακόμα και σήμερα, συνήθως κρυπτόμενοι και μη δυνάμενοι να εκδηλώσουν τα πραγματικά τους φρονήματα.

Θα αναφέρω ένα χαρακτηριστικό περιστατικό που μου αφηγήθηκε ο πρόεδρος ενός παραμεθόριου ελληνικού χωριού (δεν αναφέρω ονόματα) το οποίο έζησε ο ίδιος και ο ψάλτης της εκκλησίας αυτού του χωριού. Κατά τη διάρκεια της ελευθεροεπικοινωνίας που ίσχυε για μερικά χρόνια μετά το 1959, από περιέργεια πήγαν σ' ένα απέναντι χωριό. Μπήκαν στην εκκλησία που ήταν στην είσοδο του χωριού όπου μέσα ήταν μερικές γερόντισσες και γέροντες. Από συνήθεια κυρίως και σεβασμό ο ψάλτης άρχισε να σιγοψέλνει, όταν διαπίστωσε ότι μια γερόντισσα έφυγε βιαστικά από την εκκλησία. Σκέφτηκε ότι πάει να ειδοποιήσει τις σκοπιανές αρχές. Είπε τη σκέψη του και στον πρόεδρο αλλά δεν σταμάτησε να ψέλνει σιγανά. Μετά από λίγο η εκκλησία γέμισε από ανθρώπους του χωριού, άνδρες γυναίκες και παιδιά και στο τέλος όλοι μαζί έψελναν δυνατά και ελληνικά, με δάκρυα στα μάτια, το 'υπέρ, μάχω [sic] στρατηγώ...'

Χαρακτηριστικές ήταν οι κινήσεις των κρυπτοελλήνων της περιοχής στις πρώτες ημέρες της χούντας. Πίστεψαν ότι ο ελληνικός στρατός θα βάδιζε προς βορράν και άρχισαν να βγάζουν από τις κρύπτες ελληνικές σημαίες, ό,τι ακριβώς έκαναν και οι βορειοηπειρώτες κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο, υποδεχόμενοι τα προελαύνοντα ελληνικά στρατεύματα.

Ασφαλώς και υπάρχουν Έλληνες στην ΠΓΔΜ. Δεν έχει σημασία αν είναι 18% του πληθυσμού ή λιγότεροι. Σημασία έχει ότι δεν τολμούν να δηλώσουν το εθνικό τους φρόνημα, γιατί οι σκοπιανοί караδοκούν. Τρανό δείγμα του σεβασμού των μειονοτήτων, για μια χώρα που διεκδικεί την είσοδό της στην Ε. Ένωση.

Αλήθεια 10η

Βεβαίως και ήταν ενδοτική η στάση της Αθήνας απέναντι στα Σκόπια. Όταν λέμε Αθήνα εννοούμε την πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων από την απελευθέρωση και μετά. Από την μια πιστεύαμε το παραμύθι του Τίτο ότι το Βελιγράδι δεν εναρμονίζεται με τις εκδηλώσεις των σκοπιανών, αλλά αναγκάζεται να δείχνει χαλαρή στάση λόγω εσωτερικών αναγκών και προβλημάτων. Από την άλλη υποχωρούσαμε στις υποδείξεις των Αμερικανών να μη δημιουργούμε προβλήματα στον Τίτο με αντιδράσεις μας για το μακεδονικό, επειδή ο στρατάρχης ήταν ο πρώτος αποστάτης του σοβιετικού στρατοπέδου. Για να μας χρυσώνουν το χάπι μεθόδευαν, κάθε τόσο, άκαπνες δηλώσεις πολιτικών τους παραγόντων και αποφάσεις της Γερουσίας που, αν όντως τις πίστευαν, ακόμα και σήμερα, θα τις τιμούσαν έναντι των απαράδεκτων αλλά και προκλητικών δηλώσεων των Σκοπίων. Απεναντίας, εξυπηρετώντας τα σχέδιά τους στον βαλκανικό χώρο, προσφέρουν και σήμερα πλουσιοπάροχα στους σκοπιανούς, ενώ ταυτόχρονα μεθοδεύουν, ευθέως ή εμμέσως, εκβιασμούς προς την υπνώττουσα ελληνική πλευρά, η οποία, σαν κυβέρνηση ή αντιπολίτευση και σαν επιστήμη και διανόηση ή και δημοσιογραφία ασχολείται με μικροκομματικές κονταρομαχίες και αντιπαραθέσεις πεζοδρομίου, δυστυχώς για τη μοίρα της ταλαίπωρης αυτής πατρίδας.

Η επιστολή βρίσκεται εδώ.

Ο Ιός με την σειρά του ανταπαντά, κάνοντας και πάλι λόγο για εμμονή στην ελληνική προπαγάνδα από έναν «συνταξιούχο».

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Διάλογος με την ΚΥΠ

Μέρα που είναι σήμερα, είπαμε να δώσουμε το λόγο σε έναν τυπικό εκπρόσωπο της μεταπολεμικής εθνοφροσύνης. Αλλωστε ο κ. Σωτηρόπουλος ήταν ο μόνος που -αν και συνταξιούχος- είχε τα υπηρεσιακά κότσια να επιμένει στους κατασκευασμένους μύθους της εθνικής προπαγάνδας για το Μακεδονικό.

Πριν από μερικές εβδομάδες, στον απόηχο της παραφιλολογίας περί δημοψηφίσματος για το «Σκοπιανό», ασχοληθήκαμε με τους δέκα μύθους που έχουν επιβληθεί επ' αυτού στην ελληνική κοινή γνώμη («Ιός» 23.10.2005). Στόχος μας ήταν να δείξουμε το μέγεθος της παραπληροφόρησης που διοχετεύθηκε στην ελληνική κοινωνία το 1992-93, με την αναβίωση των προπαγανδιστικών μηχανισμών της μετεμφυλιακής εθνικοφοροσύνης και την ανεξέλεγκτη προσφυγή στα «μυστικά κονδύλια» της «υπηρεσίας ενημέρωσης» του ΥΠΕΞ (και όχι μόνο).

Από τους τότε υπεύθυνους, ο μόνος που μπήκε στον κόπο να μας απαντήσει ήταν η ...ΚΥΠ. Με εξασέλιδο δακτυλογραφημένο κείμενό του, ο πρώην τομεάρχης της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών Χαράλαμπος Σωτηρόπουλος επιχειρεί να ανασκευάσει τα επιχειρήματά μας και να στηρίξει την αντίστοχη «εθνική γραμμή». Για λόγους χώρου, η επιστολή του δημοσιεύεται εδώ με κάποιες περικοπές, που δεν θίγουν την ουσία των ισχυρισμών του. Όσοι αναγνώστες ενδιαφέρονται, μπορούν ν' αναζητήσουν το πλήρες κείμενο στην ιστοσελίδα του «Ιού».

Παλιός γνώριμος της στήλης (βλ. «Ιός» 4.8.1996), ο επιστολογράφος δεν είναι τυχαίο πρόσωπο. Στο πρόσωπό του συμπυκνώνεται, πάνω απ' όλα, η συνέχεια της κρατικής πολιτικής. Ξεκίνησε την καριέρα του το 1956, ως πολιτικός υπάλληλος του νεοσύστατου τότε «Τμήματος Εθνικών Θεμάτων» της ΚΥΠ, τη διεύθυνση του οποίου ανέλαβε το 1969. Στη θέση αυτή παρέμεινε μέχρι τη συνταξιοδότησή του το 1986, όταν η ΚΥΠ μετονομάστηκε σε ΕΥΠ. Η υπηρεσιακή του ενασχόληση με το Μακεδονικό ολοκληρώθηκε το 1991-93, όταν χρημάτισε «ειδικός σύμβουλος» του ΥΠΕΞ για το θέμα. Το κείμενό του ισοδυναμεί ως εκ τούτου με υπεράσπιση της γραμμής τού 1991-93 από ένα βασικό συντελεστή της.

Σε διπλανή στήλη ασχολούμαστε με το πρώτο σημείο, που θίγει το κεντρικό ζήτημα της ονομασίας των γειτόνων μας. Για τα υπόλοιπα, οι απαντήσεις μας είναι αναγκαστικά συνοπτικές.

Σε δυο σημεία (2 & 3) ο κ. Σωτηρόπουλος επιβεβαιώνει ουσιαστικά την ανάλυσή μας, επιχειρώντας ταυτόχρονα τον εξωραϊσμό των αντίστοιχων μύθων.

Ισχυρίζεται π.χ. ότι η Δαρδανία ήταν απλώς τμήμα της αρχαίας Μακεδονίας. Ομως η ταύτισή της (από την εθνική επιχειρηματολογία) με τη σημερινή ΠΓΔΜ έχει εντελώς διαφορετικό περιεχόμενο. Το ξεκαθαρίζει το ΥΠΕΞ, όταν εν έτει 1884 κάλεσε τον Παπαρρηγόπουλο να στηρίξει την «νέαν της Μακεδονίας οριοθέτησιν», ώστε τα όριά της να συμπίπτουν «προς το μέρος εκείνο της χώρας ταύτης εις το οποίον ο Ελληνισμός δύναται να παρασταθή επικρατών». Με βάση

το ίδιο σκεπτικό οι ημιεπίσημοι εκφραστές της εθνικής γραμμής παρότρυναν κατά καιρούς τους γείτονές μας να μετονομάσουν τη χώρα τους σε «Δαρδανία» («Μακεδονική Ζωή» 9.1971). Κάποιοι τέλος πήραν φόρα και, ξεχνώντας ότι οι Σλάβοι κατέβηκαν στα Βαλκάνια τον 6ο αιώνα μ.Χ., προσέδωσαν στο επιχείρημα εθνολογικές διαστάσεις: στο «Βήμα» της 9.2.1992 ομάδα διαπρεπών πανεπιστημιακών, μ' επικεφαλής τον πρόεδρο της Ακαδημίας Αθηνών Μιχ. Σακκελαρίου, κατατροπώνει τους «Σκοπιανούς» με τη θεωρία ότι είναι «απόγονοι των κατοίκων της αρχαίας Δαρδανίας», δηλ. των «πανάρχαιων εχθρών» των αρχαίων Μακεδόνων!

Προβληματικότερη είναι η απόφαση του κ. Σωτηρόπουλου ότι «κανείς δεν υποστηρίζει σοβαρά πως το πραγματικό όνομα της ΠΓΔΜ είναι 'Βαρντάρσκα Μπανοβίνα'». Να υποθέσουμε ότι δεν έχει διαβάσει το σχετικό κείμενο του κ. Παπαθεμελή («Ε» 17.3.01) ή τις δεκάδες σχετικές επιστολές που κατακλύζουν τακτικά τον αθηναϊκό Τύπο;

Σε δυο άλλα κρίσιμα σημεία, ο επιστολογράφος μας σιωπά: για τον προσεταιρισμό των σλαβομακεδόνων εθνικιστών του ΒΜΡΟ από το δίκτυο του στρατηγού Γρυλλάκη (αρ.8) και για τα σχέδια «διάλυσης» ή «διαμελισμού» του «ψευδοκράτους» (αρ.10). Εξίσου διακριτικά παρακάμπτει τη συμβολή του ελληνικού εθνικισμού στην καλλιέργεια της ιδέας ότι οι σλαβόφωνοι κατάγονται από τους αρχαίους Μακεδόνες (αρ.5). Θεωρεί βολικότερο να σκιαμαχήσει με την «μακεδονοποίηση» του μεσαιωνικού τσάρου Σαμουήλ. Αν και είναι άσχετο με το άρθρο μας, τον πληροφορούμε πως -κι εδώ- οι «Σκοπιανοί» αντέγραψαν απλώς την ημέτερη βιβλιογραφία: τον «μακεδονικό» χαρακτήρα του κράτους του Σαμουήλ πρώτοι υποστήριξαν, για «εθνικούς» πάντοτε λόγους, διαπρεπείς έλληνες συγγραφείς όπως ο διευθυντής του ΥΠΕΞ Βασίλειος Κολοκοτρώνης («La Macedoine et l' Hellenisme», Παρίσι 1919, σ.206-31) και -διακριτικότερα- ο πανεπιστημιακός Κων/νος Αμαντος («Οι βόρειοι γείτονες της Ελλάδος», Εν Αθήναις 1923, σ.34).

Συζητήσιμος είναι επίσης ο ισχυρισμός ότι το προοίμιο του Συντάγματος της ΠΓΔΜ «διατυπώνει απαιτήσεις σε βάρος μας» (αρ.4). Πρόκειται για αναφορά σε δυο ιστορικές διακηρύξεις του σλαβομακεδονικού εθνικού κινήματος (του 1903 και του 1944!), που από την ελληνική διπλωματία θεωρήθηκαν «αλυτρωτικές» και με την ενδιάμεση συμφωνία του 1995 η ΠΓΔΜ αποκήρυξε πανηγυρικά κάθε τέτοια ερμηνεία τους. Ενδιαφέρουσα είναι αντίθετα η τοποθέτηση του πρώην ηγετικού στελέχους της ΚΥΠ σχετικά με την αναγνώριση σλαβομακεδονικής μειονότητας

(αρ.4), όπως και η αποδοκιμασία από μέρος του των συλλαλητηρίων του 1992-94 (αρ.7).

Για το ζήτημα της αόρατης ελληνικής μειονότητας, επισημαίνουμε απλώς ότι η παράθεση κάποιων αριθμών του 1910 δεν αποδεικνύει τίποτα για το σήμερα. Επίσημες πηγές δέχονται ότι «το μεγαλύτερο μέρος των Ελλήνων» της Σερβικής Μακεδονίας (5.000 άτομα) μετανάστευσε στην Ελλάδα το 1913 (Α.Α. Πάλλης, «Στατιστική μελέτη περί των φυλετικών μεταναστεύσεων Μακεδονίας και Θράκης», Αθήναι 1925, σ.6). Ούτε είναι σοβαρό στοιχείο οι αναφορές ΚΥΠΑτζήδων περί θετικής απήχησης του ...πραξικοπήματος του 1967 στους «κρυπτοέλληνες» της Γιουγκοσλαβίας. Οσο για τις συγκρίσεις με την (υπαρκτή και ευδιάκριτη) ελληνική μειονότητα της Αλβανίας, καλύτερα να μην τις σχολιάσουμε.

Όπως επισημαίνει ο επί τρεις δεκαετίες εμπειρογνώμων του ΥΠΕΞ, Ευάγγελος Κωφός, «αφότου άρχισε να λειτουργεί μετά τον πόλεμο το Γενικό Προξενείο Σκοπίων, κανείς από τις περίπου δυο δεκάδες προξένους που υπηρέτησαν εκεί δεν κατέγραψε ελληνική μειονότητα παρόμοιων διαστάσεων στην περιοχή. Υπήρχαν μερικά απομεινάρια Ελλήνων Βλάχων, αν και οι περισσότεροι ή είχαν 'μακεδονοποιηθεί' ή προέβαλλαν χωριστή 'βλάχικη' ταυτότητα» («Αντί» 3.1.1997). Η εικόνα αυτή δεν άλλαξε μέχρι σήμερα. Οι μόνοι πολίτες της ΠΓΔΜ που διεκδικούν δημόσια τη σχέση τους με την Ελλάδα, είναι οι σλαβόφωνοι πολιτικοί πρόσφυγες του Εμφυλίου που, ως «μη Έλληνες το γένος», αποκλείστηκαν από τον ελεύθερο επαναπατρισμό του 1982.

Αφήσαμε για το τέλος το σημαντικότερο (αρ.6). Πολύ λογικό, ένα πρώην στέλεχος της ΚΥΠ να αισθάνεται ότι το επίσημο κράτος, οι διπλωμάτες κι η επιστημονική κοινότητα «αδράνησαν» επί δεκαετίες, «αδιαφορώντας» για τον «βομβαρδισμό πληροφοριών» (και -υποθέτουμε- υποδειξέων) εκ μέρους του ίδιου και της υπηρεσίας του. Αυτό που δεν είναι καθόλου προφανές, ωστόσο είναι η «ισχνότητα» της ελληνικής απάντησης. Αρκεί μια βόλτα σε βιβλιοπωλεία και βιβλιοθήκες για να διαπιστώσει κανείς το ακριβώς αντίθετο.

Αν ο κ. Σωτηρόπουλος βρέθηκε το 1992 χωρίς προπαγανδιστικό υλικό, αυτό μάλλον οφειλόταν στην απότομη, ριζική ανατροπή της εθνικής στοχοθεσίας που σημειώθηκε επί των ημερών του: πώς να μοιράσει τα (πολυτελή) φυλλάδια της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών και του Κέντρου Απόδημων Μακεδόνων, που είχαν τυπωθεί το 1988 αναφερόμενα σε «Γιουγκοσλαβική Μακεδονία» και «Σλαβομακεδόνες», όταν η νέα γραμμή διεκδικούσε την ελληνική

αποκλειστικότητα τόσο πάνω στην επίμαχη λέξη όσο και στα «παράγωγά» της;

“Οι μύθοι είναι αλήθειες”

Οι μύθοι του «Ιού» είναι, στην πραγματικότητα, αλήθειες, όπως περιληπτικά απαριθμούνται παρακάτω.Αλήθεια 1η

Η ονομασία «Μακεδόνες» των Σλάβων του κρατίδιου των Σκοπίων εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1943-44 από τον Τίτο, με τη διαφορά ότι αυτός την επέλεξε από το 1937, όταν έγινε γραμματέας του Κ.Κ. Γβρίας. Τότε δεν τόλμησε να ανακουύσει τις σκέψεις του, για την ομοσπονδιακή συγκρότηση του Γββικού κράτους (Ηνωμένο βασίλειο Σέρβων, Κροατών και Σλοβένων) διότι θα ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με την περι Βαλκανικής ομοσπονδίας θέση του Βούλγαρου Δημητρώφ την οποία είχε αποδεχθεί και ο πατερούλης Στάβιν. Φανερώσε τις επιλογές του το 1943 όταν πλέον ο Δημητρώφ είχε χάσει την εύνοια της Μόσχας και ο ίδιος ο Τίτο ήταν ο αδοφονολήκτορας αντάρτης των Βαλκανίων, χαϊδεμένο παιδί του πατερούλη. Βάρτισε τους Σκοπιανούς Μακεδόνες και όχι Σλαβομακεδόνες που θα ήταν η πραγματική τους ονομασία, επιδιώκοντας ταυτόχρονα δύο στόχους. Να ενωχθούν το έντονο τοπικιστικό συναίσθημα των ολαβοφώνων κατοίκων της περιοχής, οι οποίοι αυτοαπεκαλούντο Μακεδόνες ανάκαθεν, όπως για παράδειγμα οι Κρητικοί, οι Ηπειρώτες, οι Θεσσαλοί αλλά και οι Κύπριοι, χωρίς αυτό να σημαίνει σε καμιά περίπτωση προσδιορισμό εθνικής ταυτότητας, και να τους απομακρύνει από την επιρροή των Ελλήνων και των Βουλγάρων, εθνοφίτες με τις οποίες συνήθως εταυζίζοντο κατά την περίοδο της διαμάχης στον μακεδονικό χώρο. Ταυτόχρονα ονόμασε και το νότιο τμήμα της Σερβίας «Δημοκρατία της Μακεδονίας» (2-8-1944).

Αν υπήρχε Μακεδονικό έθνος κάπου θα ήταν καταγραμμένο. Όλες όμως οι στατιστικές καταγράφων στην Μακεδονία Τούρκους, Βουλγάρους, Σέρβους, Αλβανούς κλπ πλην Μακεδόνων. [...] Ένα έθνος δεν πέρθει από τον Ουρανό ξαφνικά και μάλιστα σε ευρωπαϊκό χώρο. Βέβαια οι Σκοπιανοί έχουν το δικαίωμα να ανήκουν σε ένα έθνος και αυτό δεν θα το προσδιορίσουμε εμείς. Όμως δεν είναι δικαίωμά τους να επελέγουν ονομασίες που ανήκουν και σε άλλους και κυρίως περικλείουν διεκδικήσεις ιστορικών δικαιωμάτων άλλων, τα οποία καταγράφηκαν στην ιστορία πριν καν εμφανισθούν Σλάβοι στην περιοχή που ζουν σήμερα. [...]

Μέχρι και το 1955 περίπου κανένας ολαβοφώνος μετανάστης στην Αμερική και τον Καναδά δεν δήλωσε ποτέ ότι είναι μακεδονικής εθνότητας. Βούλγαροι και Έλληνες δήλωναν οι άνθρωποι και Βουλγαρικές και ελληνικές κοινότητες και εκκλησίες εθιμογούσαν, ανεξάρτητα αν τις ονόμαζαν βουλγαρομακεδονικές ή ακόμα και μακεδονικές. Αυτό φαίνεται ολοφάνερα από τα όσα εγράφοντο τότε, ακόμα και σήμερα, στις εφημερίδες και τα περιοδικά τους. Μόνο από το 1955 περίπου ιδρύθηκε στον Καναδά (Τορόντο) εκκλησίες, οργανώσεις και κοινότητες φιλικές προς τα Σκόπια, ύστερα από μεγάλες προσπάθειες των Σκοπιανών.Αλήθεια 2η

Τα όρια της αρχαίας Μακεδονίας δεν ήταν πάντοτε τα ίδια. [...] Με βάση τις ιστορική βεβαιωμένες αυξομειώσεις της μακεδονικής περιοχής, καταλήγει η επιστήμη στην άποψη ότι η αρχαία Μακεδονία επεκτείνεται κάτι παραπάνω από τα σημερινά ελληνικά σύνορα. Η αρχαία Δαρδανία δεν αποτελεί σόφισμα για εσωτερική κατανώθηση, ήταν για κάποιο διάστημα όντως μία από τις είκοσι περίπου επαρχίες της Μακεδονίας. Εκεί ήταν και τα Σκόπια. [...]Αλήθεια 3η

Η περιοχή του κρατίδιου των Σκοπίων και μόνον αυτή ποτέ δεν λεγόταν Μακεδονία. Μακεδονία ήταν και λεγόταν ολόκληρος ο μακεδονικός χώρος. Δεν υποστηρίζει κανείς σοβαρά ότι το πραγματικό όνομα της ΠΓΔΜ πρέπει να είναι 'Βαρνάροκα Μπαονβία'. Το σωστό και δίκαιο θα ήταν η ονομασία της ΠΓΔΜ να είναι Σλαβομακεδονική Δημοκρατία και μάλιστα στα ολαβικά [...].Αλήθεια 4η

Τα ιστορικά εκπαιδευτικά βιβλία των Σκοπιανών αμφισβητούν πλήρως την ελληνοκτικότητα των αρχαίων Μακεδόνων. [...] Δεν ομιλούν μόνο για ύπαρξη μειονότητας στον δικό μας μακεδονικό χώρο. Ακόμα και στο πρόθυμο [sic] του Συντάγματός τους, το οποίο δεν άλλαξαν. διατυπώνουν απαιτήσεις σε βάρος μας. Οσον αφορά την ύπαρξη ή μη μειονότητας Σκοπιανών στο δικό μας χώρο, βεβαίως και υπάρχει υποχρέωσή μας να την αναγνωρίσουμε, αν όντως υπάρχει, αλλά όχι σαν μακεδονική, διότι Μακεδόνες αυτοαποκαλούνται όλοι οι Έλληνες της Μακεδονίας μας, αλλά σαν Σλαβομακεδόνες. Τίποτε πιο απλό και ξεκάθαρο.Αλήθεια 5η

Σε όλα σχεδόν τα εκπαιδευτικά τους βιβλία τσιουζάει ευθέως ότι είναι πολύ φυσικό οι Σλάβοι που κατοίκησαν στην Μακεδονία να διαδεχθούν τους αρχαίους Μακεδόνες και να κληρονομήσουν την ταυτότητά τους, λόγω επιμελείας με αυτούς. [...] Πολλά από αυτά που πιστεύουν είναι δημιουργήματα άλλων και ανήκουν σε άλλους. Η ιστορία πουνενά δεν αναφέρει ότι ο Σαμουήλ ήταν Μακεδόνας τύπου Σκοπίων και το κράτος του μακεδονικό. Θα τρίζουν τα κόκαλά του. Όμως οι Σκοπιανοί αυτό υποστηρίζου, το πιστεύουν και δεν θέλονται άλλη θέση.Αλήθεια 6η

Δεν είναι μύθος ότι το ελληνικό κράτος αδιαφόρησε επί μισό αιώνα για τις δραστηριότητες των Σκοπίων. Είναι πέρα για πέρα αλήθεια. Αυτή η αδιαφορία, που συνεχίζεται ακόμα και σήμερα, αναφέρομαι στη διεξαγόμενη σκοπιανή προπαγάνδα, αποτέλεσε το μέγα όπλο και ουσιαστικά την αιτία της αποδοχής των Σκοπιανών θέσεων διεθνώς. Οχι μόνο αδιαφόρησε το ελληνικό κράτος, αλλά κομόταν ολόκληρο. Είναι αλήθεια ότι οι διπλωματικές υπηρεσίες και όχι μόνο εδέχοντο, επί σεαράν ετών, βομβαρδισμό πληροφοριών για την δράση της σκοπιανής προπαγάνδας σε όλο τον κόσμο, ακόμα και μέσα στο δικό μας μακεδονικό χώρο. Η αδιαφορία αυτή δεν ήταν γνώρισμα μόνο των δικών μας υπηρεσιών αλλά και ολόκληρου του επασημιακού δυναμικού της χώρας. Στα χιλιάδες πολυτέλη έντυπα των διαφόρων ιδρυμάτων των Σκοπίων, κανένα αντίστοιχο ελληνικό δεν υπήρξε ποτέ, με μια μικρή εξαίρεση την ιαχνή δράση του ΙΜΧΑ και της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, ιδρύματα όμως που δεν είχαν ούτε τους μισθούς των υπαλλήλων τους να πληρώσουν και ούτε σήμερα έχουν τα αναγκαία.

Θα αναφέρει ένα μόνο παράδειγμα, για να γίνει κατανοητό το μέγεθος της αδιαφορίας μας. Όταν την περίοδο έφαρσης του προβλήματος (1990-93) ένοιο δημοσιογράφοι, ερχόμενοι από τα Σκόπια και εφοδιασμένοι με πολυτελείς εκδόσεις των Σκοπίων για το πρόβλημα, ζήτησαν να ενημερωθούν και για τις ελληνικές θέσεις, οι αρμόδιες υπηρεσίες δεν είχαν τίποτα να πείξουν. Τότε τυπώθηκαν μερικά διαφημιστικά έντυπα για τη Μακεδονία, στα γρήγορα και κατ' οικονομία.Αλήθεια 7η

Δεν είναι μύθος ότι η ηγεσία των Σκοπίων, όποια και αν ήταν, υπήρξε σταθερά αδιόλλακτη στο θέμα του ονόματος. Από πουνενά δεν βεβαιώνεται ότι πρότειναν ή αποδέχθηκαν ονομασία διάφορη από αυτή που αναφέρεται στο σύνταγμα τους. [...] Ο αναφερόμενες στον «Ιού» βολδοσκοπήσεις του Μάλεφσκι δεν επιβεβαιώνονται, αλλά και αν έγιναν δεν απέβλεπαν σε επίλυση του προβλήματος, διότι αν κάτι τέτοιο ήβελαν τα Σκόπια θα μπορούσαν να το κάνουν από μόνοι τους, ακόμα και τώρα, με ένα απλό τρόπο, αλλάζοντας το αναφερόμενο στο σύνταγμα τους όνομα. [...]

Βέβαια ήταν μεγάλο λάθος οι κινητοποιήσεις στην περίοδο Σαμαρά, όχι αυτές καθ' εαυτές αλλά σχετικά με συνθηματολογία. Λάθος είναι και σήμερα τα συνθήματα ότι η Μακεδονία είναι ελληνική κλπ τέτοιες ανοησίες, διότι δεν έχουν απήχηση στο εξωτερικό. Επιπλέον οι ξένοι, ιδίως της εποχής εκείνης, δεν ήταν δυνατόν να κατανοήσουν πώς μπορούν τα μικρά και απολύτως αδύναμα Σκόπια να απειλούν την Ελλάδα. Τα συνθήματα και οι κινητοποιήσεις, έστω και καθυστερημένα, πρέπει να αναφέρονται στα απαράδεκτα σημεία της σκοπιανής προπαγάνδας και σε ιστορικά και επιστημονικά δεδομένα.Αλήθεια 8η

Η επεκτατική πολιτική των Σκοπίων, όπως καθορίστηκε από τον Τίτο, παραμένει αμετάβλητη μέχρι τις μέρες μας και δεν είναι γνώρισμα ή στόχος εθνικιστικών κύκλων της χώρας αυτής. Αυτή η πολιτική εκφράζει το σύνολο της πολιτικής, επιστημονικής, εκκλησιαστικής ηγεσίας αλλά και του ολαβομακεδονικού πληθυσμού. [...]Αλήθεια 9η

Η παρουσία Ελλήνων στο κρατίδιο των Σκοπίων δεν είναι ανυπόστατη κατασκευή αλλά πραγματικότητα. Όταν η περιοχή περιήλθε το 1913 στη Σερβική κατοχή, στο Μοναστήρι με πληθυσμό 42.000 οι 14.000 ήταν Έλληνες. [...] Το Μεγάροβο με πληθυσμό 2.410 κατοίκων ήταν εξ ολοκλήρου ελληνικό, όπως και η Μιλόβιστσα με 2.150, καθώς και η Νιζόπολις με 1.890, το Τύρνοβο με 1.474 Έλληνες, το Ντράγκος με 717, η Ρέσνα με 1.000 Έλληνες, το ηρωικό Κρούσοβο με 3.218 Έλληνες επί πληθυσμού 4.918 και τόσες άλλες περιοχές. Αυτοί οι Έλληνες που αποκόπηκαν εντός της προπολεμικής Σερβίας δεν μετακινήθηκαν ποτέ επίσημα προς την Ελλάδα (ανταλλαγές πληθυσμών) όπως συνέβη με τους Έλληνες της Τουρκίας αλλά και όσους είχαν απομείνει στη Βουλγαρία. Επίσης δεν εφαρμόστηκε εις βάρος τους σκληρός διωγμός, αλλά οι περισσότεροι έφυγαν από μόνοι τους λόγω κυρίως της κατάργησης όλων των προνομίων που απολάμβαναν επί τουρκοκρατίας (κυρίως σχολεία, γλώσσα, σύλλογοι κλπ). Τελικά αρκετοί έμειναν στους τόπους που γεννήθηκαν και έζησαν σ' αυτούς και ζουν ακόμα και σήμερα, συνήθως κρυπτόμενοι και μη δυνάμενοι να εκδηλώσουν τα πραγματικά τους φρονήματα. [...]

Χαρακτηριστικές ήταν οι κινήσεις των κρυπτοελλήνων της περιοχής στις πρώτες ημέρες της χούντας. Πίστεψαν ότι ο ελληνικός στρατός θα βιάζε προς βορράν και άρχισαν να βγαίνουν από τις κρύπτες ελληνικές σημείας, ότι ακριβώς έκαναν και οι βορειοηπειρώτες κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο, υποδεχόμενοι τα προελαύνοντα ελληνικά στρατεύματα.

Ασφαλώς και υπάρχουν Έλληνες στην ΠΓΔΜ. Δεν έχει σημασία αν είναι 18% του πληθυσμού ή λιγότεροι. Σημασία έχει ότι δεν τολμούν να δηλώσουν το εθνικό τους φρόνημα, γιατί οι σκοπιανοί καραδοκούν. Τρανό δείγμα του σεβασμού των μειονοτήτων, για μια χώρα που διεκδικεί την είσοδό της στην Ε. Ένωση.

Αλήθεια 10η

Βεβαίως και ήταν ενδοτική η στάση της Αθήνας απέναντι στα Σκόπια. Όταν λέμε Αθήνα εννοούμε την πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων από την απελευθέρωση και μετά. Από την μια πιστεύαμε το παραμύθι του Τίτο ότι το Βελιγράδι δεν εναρμόζεται με τις εκδηλώσεις των σκοπιανών, αλλά αναγκάζεται να δείχνει χαλαρή στάση λόγω εσωτερικών αναγκών και προβλημάτων. Από την άλλη υποχωρούσαμε στις υποδείξεις των Αμερικανών να μη δημιουργούμε προβλήματα στον Τίτο με αντάρσεις μας για το μακεδονικό, επειδή ο στρατάρχης ήταν ο πρώτος αποστάτης του σοβιετικού στρατοπέδου. Για να μας χροιάνουν το χόπι μεθόδους, κάθε τόσο, άκνετες δηλώσεις πολιτικών τους παραγόντων και αποφάσεις της Γερουσίας που, αν όντως τις πίστευαν, ακόμα και σήμερα, θα τις τιμούσαν έναντι των απαράδεκτων αλλά και προκλητικών δηλώσεων των Σκοπίων. Απεναντίας, εξυπηρετώντας τα σχέδιά τους στον βαλκανικό χώρο, προσφέρουν και σήμερα πλουσιπάρχα στους σκοπιανούς, ενώ ταυτόχρονα μεθοδεύουν, ευθέως ή έμμεως, εκβιασμούς προς την υπνώττουςα ελληνική πλευρά, η οποία, σαν κυβέρνηση ή αντιπολίτευση και σαν επιστήμη και διάνοηση ή και δημοσιογραφία ασχολείται με μικροκομματικές κοιταρομαχίες και αντιπαράθεσις πεζοδρομίου, δυστυχώς για τη μοίρα της ταλαιπωρησ αυτής πατρίδας.

Χαράλαμπος Σωτηρόπουλος

πρώην Διευθυντής του Τμήματος Εθνικών Θεμάτων της ΚΥΠ, νυν ΕΠΠ (1956-1986)

Η γενεαλογία των «ανύπαρκτων»

Η σπονδυλική στήλη της επιστολής του κ. Σωτηρόπουλου σχετίζεται με τα χαρακτηριστικά της (σλάβο)μακεδονικής εθνογένεσης. Οπως εξηγούσαμε στις 23.10.05, τόσο ο αυτοπροσδιορισμός «Μακεδόνες» (Μακεντόντσι) όσο και η πρόταξη διακριτής εθνικής ταυτότητας απέναντι σε Έλληνες, Σέρβους και Βουλγάρους από μέρος μιας μερίδας (τουλάχιστον) του επίμαχου πληθυσμού χρονολογούνται αρκετές δεκαετίες πριν από την εμφάνιση του Τίτο, που υποτίθεται ότι «κατασκεύασε» το όλο ζήτημα.

Ο επιστολογράφος μας παραδέχεται πως «οι σλαβόφωνοι κάτοικοι της περιοχής αυτοαπεκαλούντο ανέκαθεν Μακεδόνες», απορρίπτει όμως το ενδεχόμενο αυτός ο όρος να είχε εθνικό χαρακτήρα πριν από το 1944. Δεν φταίμε αν εντελώς

διαφορετική ήταν η υπηρεσιακή εκτίμηση -εν έτει 1905- του επίσημου χαρτογράφου του ελληνικού μηχανισμού, που παραθέτουμε στο άρθρο μας.

Ταυτόχρονα, ο κ. Σωτηρόπουλος υποστηρίζει ότι «μέχρι το 1955 περίπου, κανένας σλαβόφωνος μετανάστης από το χώρο της Μακεδονίας, στην Αμερική και τον Καναδά δεν δήλωσε ποτέ ότι είναι μακεδονικής εθνότητας». Πρόκειται για χοντρό λάθος, όπως μπορεί να διαπιστώσει επισκεπτόμενος την ιστοσελίδα του μουσείου του Ελις Αϊλαντ και «ξεφυλλίζοντας» τις σχετικές καταστάσεις της αμερικανικής υπηρεσίας μετανάστευσης (www.ellisland.org). Μέσα στις πρώτες 100 ημέρες του 1904, π.χ., 323 νεοαφιχθέντες μετανάστες στο ερώτημα «φυλή ή λαός» απάντησαν «Μακεδόνας».

Από τη σχετική ιστορική έρευνα γνωρίζουμε επίσης ότι η αποδοχή της συγκεκριμένης ταυτότητας αποτέλεσε εκείνη την εποχή αντικείμενο ενδοϋπηρεσιακού προβληματισμού των αρμόδιων υπηρεσιών των ΗΠΑ. Το σχετικό «Λεξικό» της Επιτροπής Μεταναστεύσεως, που εκδόθηκε το 1911, αποφαινόταν π.χ. λακωνικά ότι «Μακεδόνας ίσον Βούλγαρος» (Keith Brown, "Friction at the Archives: Nations and Negotiations on Ellis Island, 1904-10", Σικάγο 1996). Ανάλογες παλινδρομήσεις συναντάμε και στις επίσημες οδηγίες της Στατιστικής Υπηρεσίας προς τους απογραφείς: το 1910 δεν αποδέχονται την ύπαρξη «μακεδονικής» γλώσσας (όπως δεν δέχονται ούτε «τσέχικη», «ουκρανική» ή «κουτσοβλάχικη» - η τελευταία θεωρείται απλά ρουμανική) ενώ το 1920 την συγκαταλέγουν ρητά μεταξύ των «βασικών ξένων γλωσσών» που μιλιούνται στις ΗΠΑ.

Αυτά όσον αφορά το -όντως λεπτό και συχνά διφορούμενο- ζήτημα του αυτοπροσδιορισμού των Σλαβομακεδόνων σε παλιότερες εποχές. Περισσότερο απλά είναι τα πράγματα με τις βαλκανικές στατιστικές. Οι ελληνικές, βουλγαρικές και σερβικές στατιστικές που κυκλοφόρησαν πριν από το 1912 αποτελούσαν τμήμα του προπαγανδιστικού οπλοστασίου των αντίστοιχων κρατών κι όχι αποτύπωση του όποιου αυτοπροσδιορισμού των κατοίκων. Οι επίσημες οθωμανικές απογραφές, πάλι, κατέγραφαν όχι «έθνη» αλλά «μιλέτια» -επίσημα αναγνωρισμένες δηλαδή θρησκευτικές κοινότητες, βάσει των οποίων οργανωνόταν η υπαγωγή των κατοίκων της Αυτοκρατορίας στην κρατική εξουσία. Βουλγαρικό μιλέτι δεν υπήρχε πριν από το 1870, ούτε σερβικό πριν από το 1903. «Μακεδονικό» μιλέτι ουδέποτε αναγνωρίστηκε από την Υψηλή Πύλη και, κατ' επέκταση, ουδέποτε καταγράφηκε.

Από ένα επιτελικό στέλεχος ασχολούμενο κατ' επάγγελμα με τα «σλαβοκομμουνιστικά» ήδη από τη δεκαετία του '50, όπως ο επιστολογράφος μας, θα περιμέναμε τέλος λιγότερα λάθη πάνω στο κύριο αντικείμενό του. Πώς είναι δυνατόν να ισχυρίζεται λ.χ. ότι η ονομασία «Μακεδόνες» επιλέχθηκε για πρώτη φορά από τον Τίτο το 1937 κι υιοθετήθηκε από τον Στάλιν μόλις το 1943, ξεχνώντας ότι η ύπαρξη αυτοτελούς μακεδονικού έθνους είχε αναγνωριστεί πανηγυρικά από την Κομμουνιστική Διεθνή ήδη από το Φεβρουάριο του 1934; Αν μη τι άλλο, η εν λόγω απόφαση αποτελεί το πρώτο από τα ντοκουμέντα που επιστρατεύθηκαν για να στηρίξουν την εθνική επιχειρηματολογία στο «Σκοπιανό» («Η επεκτατική πολιτική των Σκοπίων», εκδ. ΙΜΧΑ, Θεσ/νίκη 1993, σ.27-8). Την εποχή, ακριβώς, που ο κ. Σωτηρόπουλος ήταν ειδικός σύμβουλος του ΥΠΕΞ για το ζήτημα...

Η ανταπάντηση στην επιστολή βρίσκεται εδώ.